

106E JAARGANG NUMMER 1 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JANUARI 2006

Liahona

OMSLAGVERHAAL:
Waarom aten Adam
en Eva van de
vrucht? Zie p. 8.

**Wat u wél kunt
zeggen over de
tempel, p. 40**

**Speciale posterinleg
voor kinderen**

VOOR VOLWASSENEN

- 2 Boodschap van het Eerste Presidium:
het bouwplan van de Meester
President Thomas S. Monson
- 8 Evangelieparels: Adams rol in
de totstandkoming van ons
sterfelijk bestaan
President Joseph Fielding Smith
- 18 Wilford Woodruff: strijden voor het
geloof *Aaron L. West*
- 24 Muziek: God volgt voor ons
verborgen paän *William Couper,
William H. Bradbury en
Ralph B. Woodward*
- 25 Huisbezoekboodschap: het doel
van de zustershulpvereniging
- 26 Een blijde vergadering van
zusters *Lilian DeLong*
- 30 Een les die mijn leven
veranderde
- 34 De volheid van het evangelie:
het wezen van de Godheid
- 36 Verstandig met uw keuzevrijheid omgaan
Ouderling Donald L. Hallstrom
- 44 Ervaringen van heiligen der laatste dagen
We konden nergens landen *Kenneth B. Smith*
Een geschenk voor mijn vader *Silvia Girard*
Doe de deur niet open! *Janet Dunne*
- 48 Post

26 Een blijde vergadering van
zusters

IDEËN VOOR DE GEZINSVOND

Met behulp van deze pagina
kunt u de Liabona
gebruiken om uw onder-
wijs in de kerk, maar
ook thuis, te verrijken.

'Thuis in Mozambique',

p. 10: vraag een gezins-
lid wat er in de Schrif-
ten staat over anderen dienen (zie
Matteüs 25:40; Mosiah 2:17-18).
Laat u door het verhaal inspireren
om een project te plannen en uit te
voeren dat een gezin in uw omge-
ving tot zegen zou zijn.

'Het wezen van de Godheid',
p. 34: vertel het verhaal over het

eerste visioen van Joseph Smith
(zie Geschiedenis van Joseph Smith

1:15-20). Bespreek wat Joseph
Smith daardoor leerde.

Verdeel de drie onderdelen
van het artikel onder de
gezinsleden. Doe een
rollenspel over enkele
onderdelen om te zien hoe het
zou zijn om onze leerstellingen
angaande de Godheid uit te leg-
gen aan anderen.

'Verstandig met uw keuzevrij-
heid omgaan', p. 36: laat de gezins-
leden een antwoord op deze vraag
opschrijven: 'Waarom nemen we

VOOR JONGEREN

- 10 Thuis in Mozambique *Benjamin Thomas Garrison*
- 14 De prijs van het goede *Ouderling Carlos E. Agüero*
- 17 Verhoord in een oogwenk *Ngozi F. Okoro*
- 29 Ideeën: iedereen erbij betrekken
- 40 Over de tempel spreken *Shanna Butler*
- 43 Poster: krimpen je normen?

14 De prijs van het goede

niet altijd de juiste beslissingen? Bespreek hun antwoorden en neem in de bespreking de uitspraak van president Spencer W. Kimball mee. Lees het verhaal van broeder Kawada voor en bespreek hoe het kwam dat hij de juiste beslissingen nam. Geef voorbeelden van de zegeningen die u zelf hebt gekregen door de juiste beslissingen te nemen.

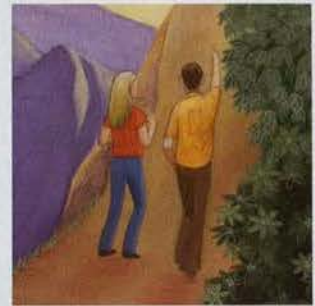
'Hoe over de tempel te spreken', p. 40: laat een plaat van de tempel zien en vraag de gezinsleden om de beurt wat zij van de tempel vinden. Laat de gezinsleden zich indenken wat mensen die niet

van ons geloof zijn van de tempel denken. Kies enkele vragen uit het artikel en laat de gezinsleden vertellen hoe zij die zouden beantwoorden. Vul hun antwoorden aan met suggesties uit het artikel.

'Blijf op het rechte pad', p. K2: ga zo mogelijk naar een lang, recht pad. Bespreek wat het betekent om 'op het rechte pad [te] blijven dat naar succes en geluk leidt'. Laat de gezinsleden de boodschap van president Gordon B. Hinckley doornemen en vaststellen wat zij concreet kunnen doen om dit doel te bereiken.

DE KINDERVRIEND: VOOR DE KINDEREN

- K2 Luister naar de stem van een profeet: blijf op het rechte pad *President Gordon B. Hinckley*
- K4 Participatieperiode: beloften in de Schriften *Linda Magleby*
- K6 Uit het leven van president Wilford Woodruff: gered door de voorzienigheid
- K8 Mijn doelen voor 2006 *Britney Schetselaar*
- K10 Vriendschap sluiten: Abel en Camila León Sifuentes uit Trujillo (Peru) *Marvin K. Gardner*
- K13 Veel plezier! Schriftfiguur
- K14 Moedig zijn *Charmayne Gubler Warnock*

K2 Luister naar de stem van een profeet: blijf op het rechte pad

INLEG: VOOR KINDEREN

Poster participatieperiode: ik vertrouw op mijn hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus — hun beloften staan vast

OP DE OMSLAG

Voorzijde: schilderij Jay Bryant Ward. Achterzijde: foto Steve Bunderson, geësceneerd.

OMSLAG VAN DE KINDERVRIEND

Illustraties Sal Velluto and Eugenio Mattozzi.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

K= <i>De Kindervriend</i>	Keuzevrijheid, 36
Aäronisch(e) priesterschap, K10	Leren, 26, 30
Bekering/toetreding tot de kerk, 14, 18, 30	Moed, K14
Beloften, K4	Muziek, 24
Bescherming, 44, K6	Naastenliefde, 2
Dienstbetoend, 2, 10, 26	Onderwijs, 1, 30
Doelen, K8	Oude Testament, 8, 36
Doop, K10	Profeten, 18, K6
Fatsoen, 43	Sabbat, 36
Gebed, 17, 44, K2	Schriftstudie, K4, K13
Gehoorzaamheid, 14, K2	Sterfelijk leven, 8
Geloof, 2, K2	Tegenspoed, 14, 44
Getuigenis, 18, 30	Tempels en tempelwerk, 40, 44
Gezinsavond, 1, K10	Val van Adam, 8
Godheid, 24, 34	Voorbeeld 2
Hellige Geest, 44, K10	Vorbereiding, K10
Hellsplan, 8, 36	Vriendschap, 29
Huisbezoek, 25	Woodruff, Wilford, 18, K6
Huisonderwijs, 7	Zendingswerk, 10, 14
Jeugdwerk, K4	Zustershulpvereniging, 25, 26

FOTO STEVE BUNDERSON, GEËNSCENEERD. KOPËREN NIET TOEGESTAAN; RECHTIS. FOTO BUSATH PHOTOGRAPHY EN © GETTY IMAGES.

Het bouwplan van de Meester

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Eerste raadgever in het Eerste Presidium.

Tijdens Jezus' bediening onder de mensen, lang geleden in Palestina, sprak Hij vaak in gelijkenissen die de mensen goed konden begrijpen. Hij vergeleek het leven van zijn toehoorders vaak met de bouw van een huis. Hij werd toch vaak de 'zoon van de timmerman'¹ genoemd? Hij zei: 'Geen [...] huis, tegen zichzelf verdeeld, zal standhouden.'² Later waarschuwde Hij: 'Mijn huis is een huis van orde, (...) en niet een huis van wanorde.'³

In een openbaring aan de profeet Joseph Smith (Kirtland [Ohio, VS], 27 december 1832) zegt de Meester: 'Organiseert u; bereidt alle nodige dingen voor; en vestigt een huis, ja, een huis van gebed, een huis van vasten, een huis van geloof, een huis van leren, een huis van heerlijkheid, een huis van orde, een huis van God.'⁴

Waar kan iemand onder ons een geschikter bouwplan vinden om op verstandige, juiste wijze een huis te bouwen dat wij in de eeuwigheid zullen bewonen?

Wij bouwen echt aan een eeuwige woning. Maar wij lopen slechts stage in de bouw — we zijn geen geschoolde ambachtslieden. Als we de bouw met succes willen uitvoeren, hebben we goddelijke hulp nodig. De apostel Paulus geeft ons de verzekering die wij nodig

hebben: 'Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in u woont?'⁵

Als we onthouden dat ieder van ons letterlijk een kind van God is, zullen we het niet moeilijk vinden om Hem in gebed te benaderen. Hij kent de waarde van het bouw materiaal dat wij het leven noemen. 'Bedenkt dat de waarde van zielen groot is in de ogen van God.'⁶ Die uitspraak geeft ons leven doel.

Er is een leraar die ons leiding zal geven als wij ons geloof in Hem stellen: de Heer Jezus Christus. Hij geeft ons deze uitnodiging:

'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven;

neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen;

want mijn juk is zacht en mijn last is licht.'⁷

Van Hem werd gezegd: 'En Jezus nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen.'⁸ Zijn wij vastbesloten om dat ook te doen? In de heilige Schriften staat een huldeblijk aan onze Heer en Heiland, van wie werd gezegd: 'Hij is rondgegaan, weldoende.'⁹

Voorbeelden van gelovigen

Paulus gaf in zijn brief aan zijn geliefde Timoteüs aan dat er een manier is waarop wij ons kunnen verbeteren en tegelijk hulp

Wij bouwen echt aan een eeuwige woning. Maar wij lopen slechts stage in de bouw — we zijn geen geschoolde ambachtslieden. Als we de bouw met succes willen uitvoeren, hebben we goddelijke hulp nodig.

Kes
Book Area
MTC 25
S.B. S. D. W. T.
2006
Jan.

bieden aan anderen die met deze vraag zitten: 'Hoe zou ik [mijn weg kunnen vinden] als niet iemand mij de weg wijst?'¹⁰

Het antwoord dat Paulus aan Timoteüs gaf, is een geïnspireerde opdracht voor ieder van ons. Laten wij zijn wijze raad in acht nemen: 'Wees een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in conversatie, in liefde, in geest, in geloof en in reinheid.'¹¹

Laten wij eens goed kijken naar deze plechtige opdracht die wel degelijk ook voor ons geldt.

Ten eerste: wees een voorbeeld in woord. 'Laten uw woorden erop gericht zijn elkaar op te bouwen'¹², heeft de Heer gezegd.

Herinneren we ons ook de raad uit een populair zondagsschoollied?

*O, die woorden zo schoon, op een vriend'lijke toon,
brengen zonlicht in 't droevige hart,
laat ons vriend'lijke woorden steeds spreken,
ze lenigen droefheid en smart.*¹³

Denk eens aan de opmerking van Mary Boyson die in 1913 in de Salt Laketempel in het huwelijk trad met Don Harvey Wall. Kort voordat Don haar op 103-jarige leeftijd voorging in de dood, vierden zij hun 81ste huwelijksjubileum. In een artikel in *Church News* schreef zij hun lange leven en huwelijk toe aan het spreken van vriendelijke woorden. Ze zei: 'Ik denk dat het ons heeft geholpen, want we [probeerden] elkaar altijd te helpen en geen onvriendelijke woorden tot elkaar te spreken.'¹⁴

Ten tweede: wees een voorbeeld in conversatie.

Tijdens de algemene oktoberconferentie van 1987 heeft president Gordon B. Hinckley gezegd: 'Smerige taal bezoedelt degene die deze bezigt. Als dat uw gewoonte is, hoe komt u er dan van af? Neem u voor om te veranderen. De volgende keer dat u de neiging hebt om woorden in de mond te nemen waarvan u weet dat ze verkeerd zijn, houd u dan in. Wees stil of breng de boodschap op een andere manier over.'¹⁵

François de La Rochefoucauld heeft ooit gezegd: 'Een van de redenen waarom er zo weinig mensen te vinden zijn die redelijk en vriendelijk converseren, is dat

bijna iedereen bedenkt wat hij zelf wil zeggen in plaats van duidelijke antwoorden op wat er tegen hem wordt gezegd.'¹⁶

Ten derde: wees een voorbeeld in liefde. In Korintiërs staat deze prachtige waarheid: 'De liefde vergaat nimmermeer.'¹⁷

Het is bevredigend voor de ziel om te zien hoe de kerk reageert op natuurrampen in zo veel delen van de wereld. Vaak waren wij na dergelijke rampen de eerste hulpverleners ter plaatse en met de meest omvangrijke hulp. En ook andere organisaties reageren gul.

Wat is liefde of naastenliefde? Moroni heeft de volgende woorden van zijn vader, Mormon, opgetekend: 'Naastenliefde is de reine liefde van Christus en zij houdt eeuwig stand.'¹⁸

President George Albert Smith (1870–1951) was een goed voorbeeld van iemand die naastenliefde betrachtte. Meteen na de Tweede Wereldoorlog zamelde de kerk warme kleding in om naar de lijdende heiligen in Europa te sturen. Ouderling Harold B. Lee (1899–1973) van het Quorum der Twaalf Apostelen en ouderling Marion G. Romney (1897–1988), assistent van de Twaalf, ging met president George Albert Smith naar Welfare Square in Salt Lake City om de resultaten te zien. Ze waren onder de indruk van de gulle reacties van de kerkleden. Ze zagen president Smith toekijken terwijl de werkers de enorme hoeveelheden gedoneerde kleren en schoenen inpakten. Ze zagen tranen over zijn wangen stromen. Even later trok president Smith zijn nieuwe overjas uit en zei: 'Stuur deze alstublieft ook mee.'

De broeders zeiden tegen hem: 'Nee, president, stuur die nu niet; het is koud en u hebt uw jas nodig.'

Maar president Smith weigerde de jas terug te nemen, en dus werd zijn jas met alle andere kleding naar Europa gestuurd, waar de nachten lang en koud waren en voedsel en kleding schaars. Eindelijk kwam de zending aan. De leden spraken hun vreugde en dank hardop en in stil gebed uit.

Ten vierde: wees een voorbeeld in geest. De psalmist heeft geschreven: 'Scheep mij een rein hart, o God, en vernieuw in mijn binnenste een vaste geest.'¹⁹

Als jongen van zeventien nam ik dienst in de Amerikaanse marine en ging naar een trainingskamp in San Diego (Californië). De eerste drie weken voelde het alsof de marine je probeerde te doden in plaats van je te trainen hoe je in leven moest blijven.

Ik zal me altijd die eerste zondag in San Diego herinneren. De leidinggevend onderofficier zei tegen ons: 'Vandaag gaat iedereen naar de kerk.' Vervolgens gingen we op het exercitieterrein in het gelid staan. De onderofficier schreeuwde: 'Alle katholieken komen bijeen in Camp Decatur. Voorwaarts, mars! En kom niet terug vóór drie uur!' Een groot aantal marcheerde af. Toen zei hij: 'Iedereen die van het joodse geloof is komt bijeen in Camp Henry. Voorwaarts, mars! En kom niet terug vóór drie uur!' Een kleiner aantal marcheerde af. En toen zei hij: 'Alle anderen, protestanten, komen bijeen in de theaters van Camp Farragut. Voorwaarts, mars! En kom niet terug vóór drie uur!'

Ineens dacht ik: Monson, je bent niet katholiek. Je bent niet joods. Je bent niet

protestant. Ik besloot om te blijven waar ik was. Het leek wel of er honderden mannen voorbijmarcheerden. En toen hoorde ik de vriendelijkste woorden die de onderofficier ooit in mijn bijzijn sprak. Hij zei: 'En hoe noemen jullie, mannen, jezelf?' Hij gebruikte een meervoud: mannen. Toen besepte ik ineens dat er nog iemand achter me stond op het exercitieterrein. In koor zeiden we: 'Wij zijn mormoon.' Hij krabde zich op zijn hoofd, keek alsof hij perplex stond, en zei toen: 'Nou, zoek maar een plek om te vergaderen — en kom niet terug vóór drie uur!' Wij marcheerden af. Je kon op de cadans bijna iets opzeggen dat we in het jeugdwerk hadden geleerd:

*Durf mormoon te zijn;
Durf alleen te staan;
Durf een vast doel te hebben;
Durf ervoor uit te komen.*

Ten vijfde: wees een voorbeeld in geloof.

President Stephen L. Richards (1879–1959), eerste raadgever in het Eerste Presidium, heeft eens het volgende over geloof gezegd:

Ouderling Harold B. Lee, president George Albert Smith en ouderling Marion G. Romney zagen werkers enorme hoeveelheden gedoneerde kleren en schoenen inpakken. Even later trok president Smith zijn nieuwe overjas uit en zei: 'Stuur deze alstublieft ook mee.'

Vele jaren geleden woonde ik een ringconferentie bij in Star Valley (Wyoming). Ik vroeg of ieder die van president Winters als kind een naam en zegen had gekregen, of door hem was geordend, aangesteld, of gezegend, of persoonlijk advies van hem had ontvangen, wilde gaan staan. De uitkomst was verbluffend.

'De erkenning van een macht hoger dan de mens zelf verlaagt de mens op geen enkele wijze. Als hij in zijn geloof weldadigheid en hogere doelen toeschrijft aan de macht die superieur is aan hemzelf, voorziet hij een hoger doel en edeler eigenschappen voor zijn as en wordt hij gestimuleerd en bemoedigd in de worsteling om het bestaan. (...) Hij moet geloven, bidden en hopen dat hij zal vinden. Geen enkele oprechte inzet die onder gebed wordt geleverd, blijft zonder resultaat — dat is de grondwet van de filosofie des geloofs.'²⁰ Zij die hier ootmoedig naar streven, vinden goddelijk gunst.

Minnie Louise Haskins heeft dat beginsel in een prachtig gedicht uiteengezet:

En ik zei tegen de man die aan de poort van het jaar stond:

'Geef mij een lamp, opdat ik veilig het onbekende kan betreden!'

En hij antwoordde:

'Loop het duister in en leg uw hand in de hand van God.'

*Dat is beter dan een lamp en veiliger dan de bekende weg.'*²¹

Ten laatste: wees een voorbeeld in reinheid. 'Wie mag de berg des Heren beklimmen, wie mag staan in zijn heilige stede?

'Die rein is van handen en zuiver van hart, die zijn ziel niet op valsheid richt, noch bedrieglijk zweet.

'Die zal van de Here een zegen wegdragen en gerechtigheid van de God zijns heils.'²²

Zoals president David O. McKay (1873–1970) ooit heeft gezegd: 'De veiligheid van onze natie hangt af van de reinheid en kracht van het gezin. En ik dank God voor de leringen van de (...) kerk met betrekking tot het opbouwen van een gezin, en de indruk die vriendelijke ouders op mij hebben gemaakt, namelijk dat thuis de veiligste plek in de wereld moet zijn. Onze leden leren al van kinds af aan dat ze hun gezin rein moeten houden en het beschermen tegen het kwaad van de wereld.'²³

De dankbaarheid van onze Vader

Heel lang geleden woonde ik een conferentie bij van een ring in Star Valley (Wyoming) waarvan het presidium werd vervangen. De ringpresident die ontheven werd, E. Francis Winters, was 23 jaar lang getrouw werkzaam geweest in die functie. Hoewel hij een eenvoudig man was, was hij een permanente steunpilaar geweest voor alle leden in de vallei. Op de dag van de ringconferentie was het gebouw overvol. Ieder hart leek over te lopen van een stiltwijgend dankjewel voor deze edele leider die zo onzelfzuchtig van zijn leven had gegeven voor het welzijn van anderen.

Toen ik opstond om te spreken, kreeg ik een ingeving om iets te doen wat ik nooit eerder had gedaan en nooit heb herhaald. Ik vertelde hoe lang Francis Winters de ring had gepresideerd. Vervolgens vroeg ik of ieder die van hem als kind een naam en zegen had gekregen wilde gaan staan en blijven staan. Toen vroeg ik of ieder die door president Winters was geordend, aangesteld, of gezegend, of persoonlijk advies van hem had ontvangen, wilde gaan staan. De uitkomst was verbluffend. Alle aanwezigen stonden op. De tranen vloeiden rijkelijk — tranen die beter dan woorden de dankbaarheid in hun hart uitten. Ik wendde mij tot president Winters en zijn vrouw, en zei: 'We zijn vandaag getuige van de ingevingen van de Geest. Deze grote menigte geeft niet alleen de gevoelens van de mensen hier weer, maar ook de dankbaarheid van God voor een zinvol leven.' Geen van de aanwezigen die dag zal ooit vergeten hoe hij of zij zich voelde toen wij getuige waren van de uitingen van Gods Geest.

In Francis Winters hadden wij 'een voorbeeld voor de gelovigen in woord, in conversatie, in liefde, in geest, in geloof en in reinheid.'²⁴

*Trouw aan 't geloof dat onz' ouders beleden!
Trouw aan 't geloof waar de mart'laars voor
streden!*

*Wat God beval of spreken zal,
daarvoor staan w'immer onwrikbaar pal!*²⁵

Dat wij dat allen mogen doen, is mijn nederig gebed. ■

NOTEN

1. Matteüs 13:55.
2. Matteüs 12:25.
3. IV 132:8.
4. IV 88:119.
5. 1 Korintiërs 3:16.
6. IV 18:10.
7. Matteüs 11:28-30.
8. Lucas 2:52.
9. Handelingen 10:38.
10. Handelingen 8:31.
11. 1 Timoteüs 4:12; naar de King Jamesvertaling van de Bijbel.
12. IV 136:24.
13. Joseph L. Townsend, 'Laat ons vriend'lijke woorden steeds spreken', *Heilige Lofzangen*, 79.
14. Aangehaald in 'Lives of Kindness, Service', *Church News*, 21 september 1996, p. 10.
15. 'Take Not the Name of God in Vain', *Ensign*, november 1987, p. 47.
16. *Maxims* (1959), p. 54.
17. 1 Korintiërs 13:8.
18. Moroni 7:47.
19. Psalmen 51:12.
20. Conference Report, oktober 1937, pp. 35, 38.
21. Uit 'The Gate of the Year', *Masterpieces of Religious Verse*, onder redactie van James Dalton Morrison (1948), p. 92.
22. Psalmen 24:3-5.
23. Conference Report, april 1909, p. 66.
24. 1 Timoteüs 4:12.
25. Evan Stephens, 'Trouw aan 't geloof', *Lofzangen*, 170.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

Neem dit artikel na gebed eerst door. Breng het vervolgens zo dat iedereen mee wil doen met de bespreking. Enkele voorbeelden:

1. Bespreek hoe je een huis bouwt. Lees de vierde alinea voor. Vraag naar voorbeelden van goddelijke hulp bij het bouwen van ieders eeuwige huis.

2. Maak een klein 'huis' van hout, bekertjes of andere bouwmaterialen, die u ieder als opschrift een van de in 1 Timoteüs 4:12 genoemde elementen geeft. Bij het neerzetten van elke bouwsteen leest u voor wat president Monson daarover heeft gezegd. Geef enkelen de gelegenheid om te vertellen waarom ieder onderdeel belangrijk is. Vraag wie voor de gezinsleden 'een voorbeeld van de gelovigen' is geweest.

3. Vertel het verhaal van E. Francis Winters uit het artikel en getuig van de zegeningen die we krijgen als we het bouwplan van de Meester volgen.

Adams rol in de totstandkoming van ons sterfelijk bestaan

Joseph Fielding Smith stond bekend om zijn grote evangelie- en schriftuurkennis. Hij was al 55 jaar lid van het Quorum der Twaalf Apostelen toen hij in oktober 1965 werd gesteund als lid van het Eerste Presidium, en vervolgens in 1970 als president van de kerk. In oktober 1967 sprak hij over de zegen die de val van Adam voor de mens betekent.

PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH (1876–1972)
Tiende president van de kerk

Toen Adam in de hof van Eden was geplaatst, bevond hij zich in de tegenwoordigheid van God, onze eeuwige Vader. Hij sprak met de Vader en de Vader sprak met hem. Maar er gebeurde iets dat wel moest gebeuren: Adam at van een bepaalde vrucht. In mijn Bijbel, de King Jamesvertaling, staat een noot waarin de val van Adam 'de beschamende val van de mens' wordt genoemd. Maar het was helemaal niet beschamend.

Adam kwam op aarde om het sterfelijke bestaan te introduceren, waardoor zowel Adam en Eva als hun nageslacht van de tegenwoordigheid van de eeuwige Vader werden uitgesloten. Vanaf dat moment verschijnt de Zoon van God ten tonele als onze Verlosser. (...) Het is de Heiland die tussen de mens en onze hemelse Vader staat. (...) De Heiland is de Middelaar tussen de mens en de eeuwige Vader. Je hoort zelden een gebed tot onze hemelse Vader dat niet uit naam van zijn geliefde Zoon wordt uitgesproken, en zo hoort het ook. Christus kwam in de wereld om zijn Vader te vertegenwoordigen. Hij kwam in deze wereld om de mens te leren wie zijn Vader was, en waarom en hoe we Hem moeten aanbidden. Hij verrichtte het grootste werk dat ooit is gedaan in deze sterfelijke wereld. Daarvoor vergoot hij zijn bloed, waarmee een schuld werd betaald die de mens bij de eeuwige Vader heeft, een

schuld die wij na de val van Adam hebben overgeërfd.

Zij hebben dit leven mogelijk gemaakt

Adam deed slechts wat hij moest doen. Hij had een goede reden om van die vrucht te nemen, en dat was om de deur open te doen waardoor u en ik en alle andere mensen in deze wereld konden komen. Want Adam en Eva hadden in de Hof van Eden kunnen blijven. Ze hadden er nu nog kunnen zijn als Eva niets gedaan had.

Als ik ooit daar kom waar ik met moeder Eva kan spreken, wil ik haar bedanken dat ze Adam heeft verleid om van de vrucht te nemen. Hij ging er op in, met als gevolg dat er kinderen in deze wereld kwamen. (...) Als zij die invloed niet op Adam had gehad, en als Adam alleen het eerste gebod had gehoorzaamd dat hij had gekregen, zouden ze nog steeds in de hof van Eden zijn, en zouden wij er nooit zijn geweest. Wij zouden niet in deze wereld zijn gekomen. De commentatoren begingen dus een grote vergissing toen ze in mijn Bijbel (...) 'de val van de mens' 'beschamend' noemden.

Het was wat de Heer van Adam verwachtte, want dat maakte het sterfelijk bestaan mogelijk. En wij kwamen hier in deze sterfelijke wereld om onderricht te worden in het sterfelijk leven, onderricht dat we nergens anders en op geen enkele andere manier konden krijgen. Wij kwamen in deze wereld om deel te hebben aan alle wisselvalligheden van een sterfelijk bestaan in een gevallen wereld. En zo krijgen we te maken

met pijn en ziekte. Wij worden gezegend voor het onderhouden van Gods geboden, en als we daarin volharden en getrouw blijven, komen we terug in de tegenwoordigheid van God, onze eeuwige Vader, als zoon of dochter van God, met het recht op de volheid van de celestiale heerlijkheid.

Sterfelijkheid een gunst

De grote zegen van de celestiale heerlijkheid was nooit binnen ons bereik gekomen als we geen sterfelijke periode hadden kunnen doormaken; vandaar dat we hier in deze vergankelijke wereld zijn. Wij zijn op school, de school voor stervelingen, om ervaring op te doen, onderwijs te krijgen, vreugde te ervaren en lijden door te maken, opdat wij lering mogen trekken uit al die zaken en ons mogen voorbereiden om, op voorwaarde dat we de geboden van God onderhouden, zoons en dochters van God te worden en mede-erfgenamen met Jezus Christus, en in zijn tegenwoordigheid voort te gaan tot een volheid en altoosduurende voortzetting van zaad, en misschien door onze getrouwheid de kans te krijgen om werelden te bouwen en te bevolken.

Broeders en zusters, laten wij bij het bidden de Heer voor Adam danken. Zonder Adam waren wij hier niet

geweest; was u hier niet geweest; we zouden als geesten in de hemel wachten en bidden dat iemand (...) aan een bepaalde voorwaarde zou voldoen die ons de sterfelijkheid zou brengen.

We zijn in het sterfelijk leven om ervaring op te doen en onderricht te ontvangen die we op geen enkele andere wijze konden krijgen. En om goden te worden, moeten wij iets van pijn afweten, van ziekte, en van de andere zaken waar we in de school voor stervelingen deel aan hebben.

Dus, broeders en zusters, laten we niet klagen over Adam en wensen dat hij iets niet had gedaan. Ik wil hem danken. Ik ben blij dat mij de gunst van het sterfelijk leven is verleend. En als ik trouw ben aan de verbonden en verplichtingen die ik als lid van de kerk in Gods koninkrijk heb, zal ik het voorrecht hebben om terug te keren in de tegenwoordigheid van de eeuwige Vader. En dat krijg ik niet alleen, maar u ook, zoons en dochters van God die recht hebt op de volheid van de celestiale heerlijkheid. ■

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 1967; tussenkopjes toegevoegd.

DEEL PASOEN, ADAM EN EVA ONDBERICHTEN HEIJN KIMBERN, ACHTSTUUR, 1967

THUIS IN MOZAMBIQUE

*Doordat de jongeren in Mozambique toegewijd dienen,
voelen anderen zich direct thuis.*

BENJAMIN THOMAS GARRISON

Mozambique. Voor een enkeling roept die naam beelden op van exotische dieren, weelderige plantengroei en witte zandstranden. Maar de meesten zullen er toch echt een atlas bij moeten pakken om erachter te komen dat het in het zuidoosten van Afrika ligt. Maar voor Maria da Conceição is het land haar thuis. En dankzij de leden in de gemeente

Inhamizua en enkele zendingen heeft Maria in Mozambique nu een eigen plekje.

Maria is een klein vrouwtje met een grote geest. Ze was verlaten door haar man en haar oudste dochter en moest haar twee kleine

*Jongeren in Mozambique
komen bijeen om zich
dienstbaar te maken.*

kinderen zelf opvoeden. Ernstig gehinderd door een slopende ziekte die ze al sinds haar geboorte heeft, was het erg moeilijk voor Maria om elke maand de huur te betalen. In een land met grote werkloosheid was het bijna onmogelijk om aan werk en een salaris te komen. Maar Maria slaagde erin een schamel inkomen te krijgen en ze maakte er het beste van.

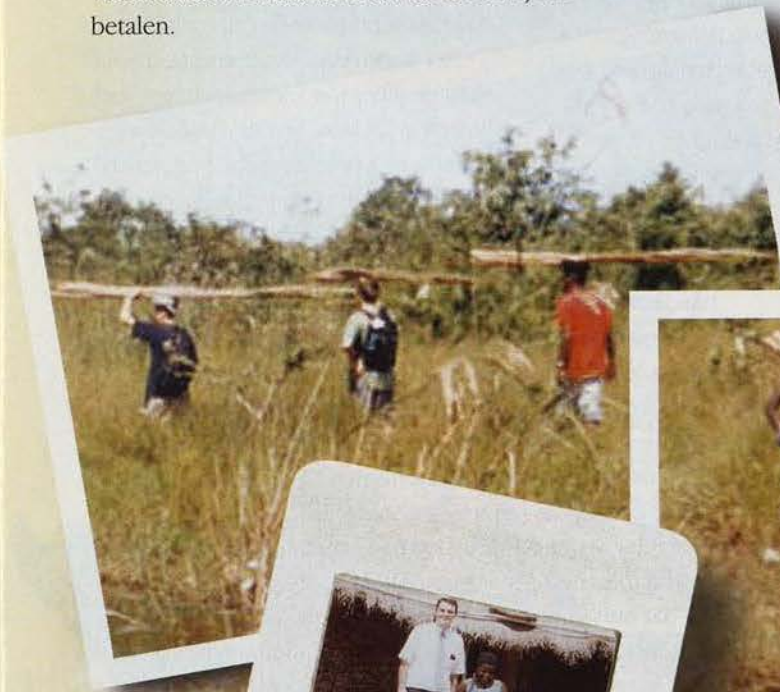
Ik was op voltijdzending in Mozambique. Toen ik kennismakte met Maria, was ik onder de indruk van haar positieve levenshouding en levenslust. Ze werkte onvermoeibaar in haar *machamba* (grote tuin) om in haar onderhoud en dat van haar kinderen te voorzien en de huur van haar lemen huisje te betalen.

De kerkleden voorzagen haar van voedsel en medische zorg, maar tragisch genoeg stierven Maria's twee kinderen drie weken na elkaar toen er een ziekte toesloeg en ze geen toegang hadden tot de benodigde medische zorg. Lijden en dood zijn heel gewoon in Mozambique.

Ik was president van onze kleine gemeente en ik maakte me erg zorgen over Maria. Zowel jongeren als volwassen leden van onze afgelegen gemeente deden wat zij konden om Maria te helpen. Sommigen werkten in de *machamba*, anderen gaven voedsel, en enkelen droegen zelfs bij aan de huur, maar ze had een permanente oplossing nodig.

Ik zat er een keer 's avonds laat over na te denken, op zoek naar

Maria had hulp nodig en de leden en zendelingen in de gemeente Inhamizua grepen de kans aan om haar leven iets prettiger te maken.

Ouderling Garrison en Maria da Conceição voor haar huis.

een oplossing, toen ik inspiratie kreeg in de vorm van een idee voor een ambitieus jongerenproject: bouw een huis voor Maria. Mijn collega, ouderling Bis-Neto, en ik legden het idee voor aan de jongere leden van de gemeente. Ze grepen de kans om een huis voor Maria te bouwen met beide handen aan. Er was slechts weinig geld beschikbaar en er moest veel werk verzet worden, maar met veel bereidwillige handen en een traditionele Afrikaanse woning van leem en stokken voor ogen, kreeg het plan vorm en gingen de jongeren aan de slag.

Hout halen

Iedereen ging meteen aan de slag. Eerste opdracht: hout halen.

Een tocht naar de Afrikaanse jungle om hout te halen voor een huis, is geen kleinigheid. De jongeren en de zendingen ondernamen heel wat tochten van twee uur over dichtbegroeide savannes, rijstvelden, overwoekerde oerwouden en gingen tot hun middel in de modder om de beste bomen voor Maria's huis te vinden. Met kapmessen hakten we de boompjes om en bundelden ze voor de terugtocht. Sommige jongeren maakten snel een hoed van hoog gras om hun hoofd te beschermen tegen de ruwe stammetjes.

En zo begon het moeilijkste deel van de tocht. Met een zware last op ons hoofd schuurden we door het dichte kreupelhout, worstelden we met de verzengende Afrikaanse zon en sleepten we onze last terug. Onder het lopen zongen de jongeren de lofzangen van Zion met een glimlach op het gezicht.

Alves Elídio Eguimane Razão (18) zegt: 'We moesten heel hard werken, maar we genoten van elke moment!'

Stok voor stok werd het houten raamwerk opgezet, zorgvuldig genoeg om ervoor te zorgen dat er een stevige basis ontstond die het lang zou uithouden. Vele enthousiaste handen maakten het dak van stroken plastic die op hun plaats werden gehouden door matten van gevlochten onkruid. Het dak moest tenslotte de krachtige stormen van de jaarlijkse regentijd weerstaan.

Modder maken

Om lemen wanden en vloeren te maken, heb je heel wat modder nodig, en modder maken stond dan ook de meeste bouwdagen op het menu. De ene na de andere ton vol vette aarde werd aangesleept en in water gedrenkt. Tientallen jongeren en andere gemeenteleden kwamen opdagen om de modder te mengen en het raamwerk van het huis

mee te bedekken. Eerst deden ze de buitenkant, daarna de binnenmuren en scheidingsmuren. Toen we de muren met zeker tien centimeter sterke, gedroogde modder hadden bedekt, begon het huis vorm te krijgen. Om het interieur wat mooier te maken, brachten we zorgvuldig een speciale modderlaag aan voor de vloer en de waterafstotende oppervlakken.

Het waren dagen van noeste arbeid, maar de sfeer was uitstekend, met veel humor en gelach. En dan hebben we het nog niet over de verbaasde gezichten van de burens die zendingen en jongeren grote bundels hout en vele, vele liters water zagen versjouwven, en

handenvol modder zagen aanbrengen.

Uiteindelijk werd er een deur geplaatst, een slot aangebracht, en was het huis klaar. Nadat meer dan veertig leden en zendingen er ruim duizend manuren in hadden gestoken, had Maria da Conceição een prachtig eigen huis.

Maar de bouw van Maria's woning was niet het enige goede gevolg van het project.

Helder Manuel Tomo (19) hielp met de bouw, ook al was hij toen nog geen lid van de kerk. 'Het was geweldig om dat huis voor Maria te bouwen! Eerst ging ik naar de kerk met Jonqueiro, een goede vriend van me, die op het punt stond om op zending te gaan. Ik vond het fijn in de kerk, maar ik voelde me wel de "nieuwe jongen".'

Door te helpen met de bouw van het huis, leerde Helder de jongeren in de gemeente kennen. 'Dat nieuwe gevoel dat ik erbij hoorde en dat ik toen zo veel vrienden had, was het laatste zetje dat ik nodig had om me te laten dopen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Jonqueiro heeft me gedoopt. Ik ben zo dankbaar dat hij me heeft uitgenodigd voor de kerk en dat ik erbij ben gaan horen dankzij dit fantastische serviceproject.'

ENKELE FEITEN OVER MOZAMBIQUE

Mozambique ligt aan de zuidoostkust van Afrika. Het heeft een bevolking van bijna negentien miljoen van wie ongeveer drieduizend lid van de kerk zijn. Het zendingsgebied Maputo (Mozambique), het 339ste zendingsgebied van de kerk, is op 1 januari 2005 georganiseerd en heeft ongeveer dertig voltijdzendingen.

Jonqueiro Alai Malaica (22) zegt: 'Het was een fantastisch serviceproject voor alle leden. Het was niet makkelijk, maar het was beslist de moeite waard.' Hij zegt dat het de gemeenteleden eensgezinder heeft gemaakt.

'Ik ben de jongeren ook dankbaar dat ze vriendschap hebben gesloten met Helder', zegt Jonqueiro. Helder is nu gemeentezending en is van plan om een voltijdzending te vervullen.

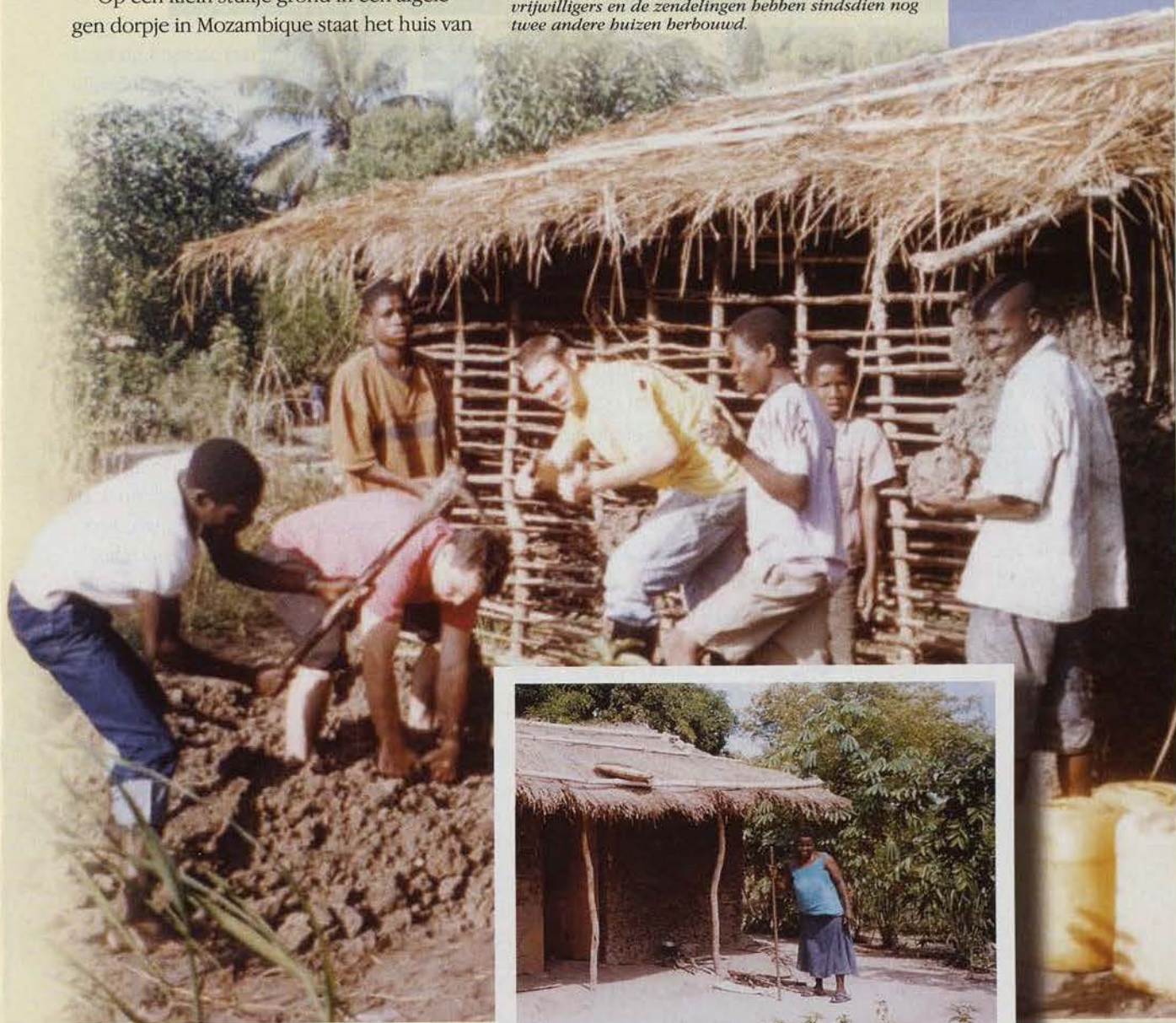
Op een klein stukje grond in een afgelegen dorpje in Mozambique staat het huis van

Maria da Conceição als getuigenis van liefde voor en gehoorzaamheid aan de beginselen van het evangelie. Maria en de andere leden van de gemeente Inhamizua hebben geleerd dat er te midden van de zware beproevingen van het leven nog hoop is als de kerkleden samen goede dingen tot stand brengen. ■

Benjamin Thomas Garrison heeft een voltijdzending vervuld in het zendingsgebied Maputo (Mozambique).

Van de redactie: De leden van de gemeente Inhamizua zijn na Maria's huis niet gestopt. De vrijwilligers en de zendingen hebben sindsdien nog twee andere huizen herbouwd.

Doordat meer dan veertig leden en zendingen er ruim duizend manuren in hebben gestoken, heeft Maria een nieuw huisje en een gerieflijker leven.

DE PRIJS VAN HET GOEDE

Wij betalen de prijs voor het goede vooruit met ons geloof, onze nederigheid en gehoorzaamheid.

OUDERLING CARLOS E. AGÜERO

Gebiedszeventiger
Gebied Zuid-Amerika-Zuid

Ik weet uit eigen ervaring dat de Heer ons beter kent dan wijzelf en dat we kunnen vertrouwen op de beloften die onze priesterschapsleiders ons doen, in de wetenschap dat zij door de Geest van de Heer komen. Die Geest zal aan ons bevestigen dat die beloften uitkomen als wij de geboden gehoorzamen.

Toen ik veertien was, kwam ik twee Amerikaanse zendelingen tegen. Ik wilde graag meer te weten komen over het Boek van Mormon. Dus we maakten een afspraak bij mij thuis. Mijn hele familie luisterde naar de eerste zendelingenles, maar niemand had interesse om door te gaan. Ik had echter iets gevoeld. Ik voelde aan dat de boodschap waar was, dus vroeg ik mijn ouders toestemming om door te gaan met de zendelingenlessen. Zij stemden toe. En toen ik bijna vijftien was, werd ik gedoopt in de gemeente Godoy Cruz, in het district Mendoza (Argentinië).

Het jaar daarop maakte ik een grote beproeving door: mijn ouders gingen uit elkaar. Gelukkig had ik in die moeilijke

periode de kerk en de steun van uitstekende leerkrachten, leiders en vrienden. Niet lang daarna werd ik geordend als priester in het Aäronische priesterschap en doopte ik mijn zusje van elf.

Een nieuwe taal leren

De daaropvolgende jaren werkte ik voltijds en ging naar avondschool. Toen ik negentien was, stuurde ik mijn zendingsaanvraag in. Ik zal me altijd de dag herinneren waarop ik een oproep kreeg om naar het zendingsgebied Parijs (Frankrijk) te gaan. Hij was ondertekend door president Joseph Fielding Smith, en was gedateerd 16 juni 1972, slechts enkele weken voordat hij overleed.

Na eindeloze formaliteiten om een paspoort te krijgen (ik was minderjarig, mijn ouders waren uit elkaar, en ik was dienstplichtig), kon ik anderhalf jaar na het indienen van mijn aanvraag eindelijk op zending. Ik vloog naar Parijs terwijl ik maar vijf jaar schoolfrans had gehad en totaal geen Engels sprak. In mijn zendingsgebied waren de zoneconferenties in het Engels. En ik had mijn begiftiging nog niet ontvangen omdat er destijds nog geen tempels waren in Zuid-Amerika.

Een maand na het begin van mijn zending stuurde president Willis D. Waite mij met een jonge Fransman, Jean Collin, naar de tempel in Zwitserland om mijn begiftiging te ontvangen. We zaten de hele nacht in de trein en brachten daar toen drie emotionele en spirituele dagen door.

Toen ik een half jaar op zending was, had ik na een zendelingenconferentie een bijzonder gesprek met mijn zendingspresident. President Waite zei in feite: 'Ouderling Agüero, ik wil u een opdracht geven. U moet Engels leren, want na uw terugkeer wordt u lid van een ringpresidium, zendingspresident en leider in de kerk. U hebt de Engelse taal nodig om te communiceren met de algemene autoriteiten.'

Ik lachte, misschien omdat ik mijzelf op twintigjarige leeftijd niet in die functies zag en omdat ik uit

een nieuwe ring in Argentinië kwam, waar toen nog maar drie ringen waren.

Hij zei: 'Lach niet, ouderling Agüero. Ik meen het.'

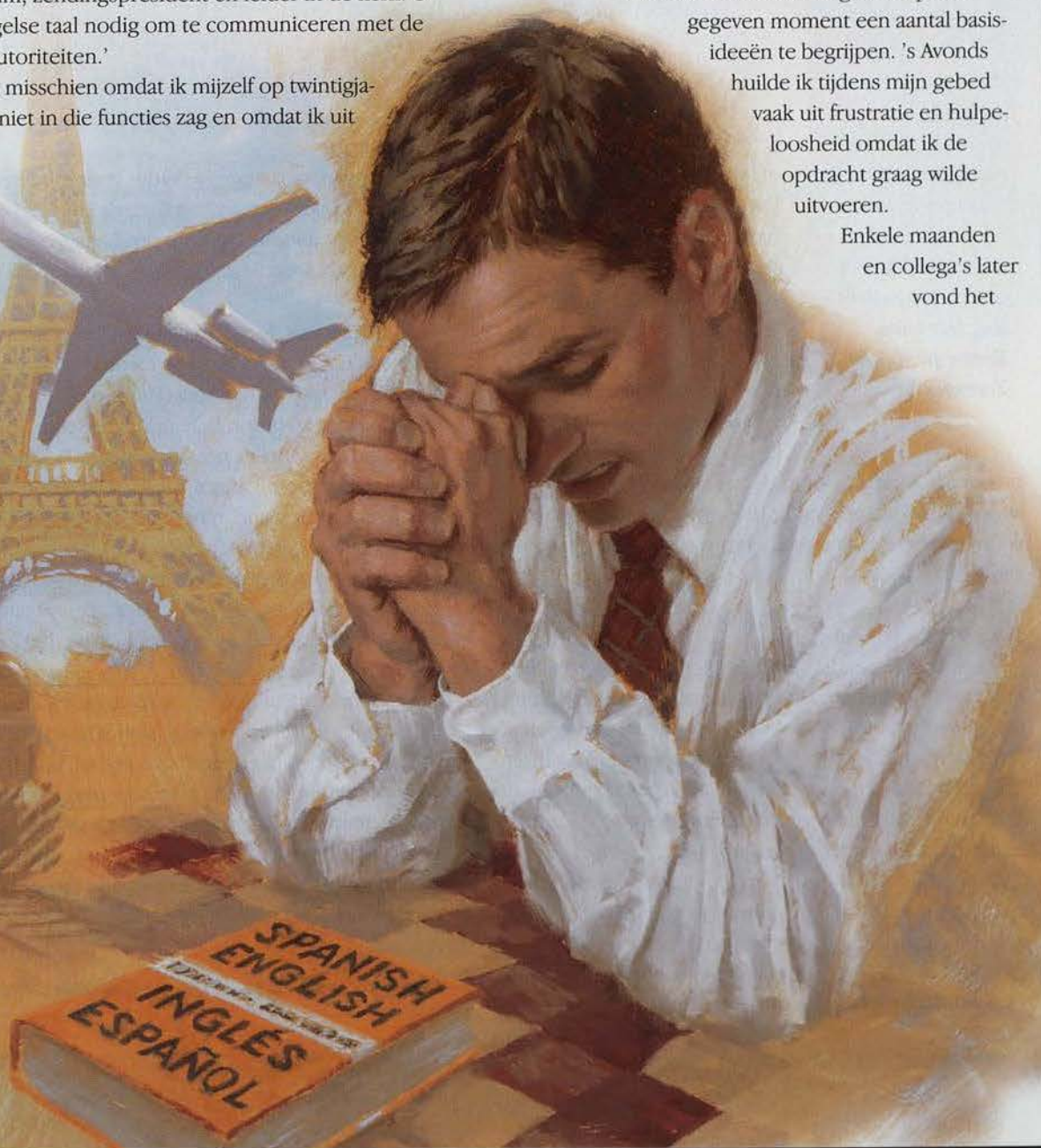
Ik voelde de Geest erg sterk in deze man, mijn leider, die vervolgens uitlegde hoe ik de opdracht moest uitvoeren.

Hij zei: 'Van nu af aan spreek je de helft van de dag alleen maar Engels met je collega.'

Mijn collega kreeg dezelfde opdracht, en we hielden ons eraan. Het was aanvankelijk erg moeilijk voor me, maar na veel moeite begon ik op een

gegeven moment een aantal basisideeën te begrijpen. 's Avonds hilde ik tijdens mijn gebed vaak uit frustratie en hulpeloosheid omdat ik de opdracht graag wilde uitvoeren.

Enkele maanden en collega's later vond het

Omdat ik de raad van mijn zendingspresident om Engels te leren opvolgde, was ik na mijn zending in staat om te tolken voor enkele algemene autoriteiten, onder wie ouderling Hartman Rector jr. van de Zeventig.

Ik probeerde de taal te leren door *Church News*, *Ensign* en andere Engelstalige lectuur te lezen. Daardoor leerde ik de Engelse taal aanvoelen, iets waar ik nog steeds veel aan heb.

Tolken in de tempel

Kort na mijn zending vroeg mijn ringpresident mij te tolken voor ouderling Hartman Rector jr. van de Zeventig, die in Mendoza een ringconferentie zou presideren. En door de jaren heen heb ik meerdere soortgelijke kansen gekregen. Ik heb tijdens de elf inwijdingsdiensten van de Buenos Airestempel voor president Thomas S. Monson en andere algemene autoriteiten getolkt.

Bij vier van die diensten las ik het inwijdingsgebed in het Spaans voor vanaf het spreekgestoelte in de celestiale zaal. Mijn stem stokte enkele malen vanwege mijn emoties. Er schoten tranen in mijn ogen en ze stroomden over mijn wangen. Ik las de geïnspireerde gebeden en

wonder plaats. Toen een zending op een zoneconferentie een prachtige toespraak in het Engels hield, begon ik ineens elk woord te verstaan. En het wonder hield daar niet mee op. Na een tijdje werd ik financieel administrateur van het zendingsgebied, waardoor ik beter Engels leerde lezen en schrijven. Ik

beloften van mijn hemelse Vader voor mijn land voor. Hij leeft en Hij openbaart zijn wil, zoals Hij die twaalf jaar eerder door middel van mijn zendingspresident kenbaar had gemaakt toen ik de opdracht aannam om Engels te leren.

Ik heb tijdens de vier inwijdingsdiensten van de Montevideotempel (Uruguay) en de vier inwijdingsdiensten van de Asunciónstempel (Paraguay) ook voor de profeet, president Gordon B. Hinckley, getolkt.

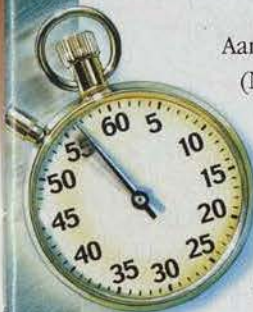
Ik vind het moeilijk om uit te leggen hoe gewijd die momenten voor mij waren, als ik naast een profeet, ziener en openbaarder stond in het huis des Heren. Het voelde een beetje zoals Petrus, Johannes en Jakobus zich gevoeld moeten hebben tijdens hun wonderbaarlijke ervaring toen ze de verheerlijking van Jezus zagen. Petrus uitte mijn gevoelens toen hij tegen Jezus zei: 'Here, het is goed, dat wij hier zijn' (Matteüs 17:4).

Door deze en andere ervaringen heb ik geleerd hoe de Heer in ons leven te werk gaat. Wij betalen de prijs voor het goede vooruit met ons geloof, onze nederigheid en gehoorzaamheid, vooral in beproevingen. Maar als je niet opgeeft tijdens beproevingen en je niet door frustratie en ontmoediging laat overweldigen, word je door beproevingen geestelijker en word je op het betere voorbereid. Dan zul je de vervulling van grote wonderen meemaken. ■

Ouderling Carlos E. Agüero is van 1996 tot 2005 gebiedszeventiger geweest.

Verhoord in een oogwenk

NGOZI F. OKORO

Aan het eind van een schooljaar in Lagos (Nigeria) had ik er vertrouwen in dat ik goede cijfers zou krijgen omdat ik erg mijn best had gedaan. Maar mijn leraar economie riep me bij zich en zei dat ik een cijfer onder het gemiddelde had gehaald. Ik kon het niet geloven. Ik zei: 'Dat is niet waar.'

Hij liet me zien wat voor cijfers hij voor mij had opgeschreven. Ik zag dat hij een verkeerd cijfer genoteerd had voor mij en ik legde uit dat het niet klopte. Hij zei dat ik zijn ongelijk alleen maar kon bewijzen als ik hem vóór negen uur de volgende ochtend mijn proefwerkblad zou brengen.

Toen ik de volgende ochtend mijn karweitjes had gedaan, ging ik op zoek naar het proefwerkblad. Eerst zocht ik naar het boek waarvan ik wist dat ik het erin had gedaan, maar ik kon het niet vinden. Toen zocht ik in al mijn andere boeken naar het blad. Ik kon het niet vinden. Toen doorzocht ik de kast met mijn schoolboeken en kleren, maar het was er niet. Ik ging terug naar de boekenkast en zocht nog een keer. Toen het acht uur was, wist ik dat ik mijn leraar niet meer naar me zou luisteren als ik het ontbrekende proefwerkblad niet binnen een uur zou laten zien. Er schoten tranen in mijn ogen terwijl ik me afvroeg waar mijn proefwerkblad toch kon zijn. Heel even gaf ik de hoop op het ooit te vinden.

En toen bedacht ik dat ik erover moest bidden. Ik deed onmiddellijk mijn ogen dicht en knielde neer voor de boekenkast. Tijdens het gebed voelde ik de rustige

verzekering dat het proefwerkblad helemaal niet kwijt was. Toen ik mijn ogen opendeed, zag ik tot mijn verbazing het boek waarin ik het blad had gedaan bovenop de boekenkast liggen. In het boek zat het blad dat ik zocht. Op dat moment verdween mijn verdriet en schoten mijn ogen vol vreugdetranen.

Op school bedacht ik hoeveel mijn hemelse Vader van mij hield en hoe dankbaar ik was dat Hij mijn gebed zo snel had verhoord. Iets dat ik na een uur zoeken niet had gevonden, vond ik in een oogwenk toen ik de Heer had aangeroepen.

Die dag zag ik door een eenvoudig gebed in dat mijn hemelse Vader van mij houdt en dat Hij naar mij luistert als ik Hem aanroep. Ik kwam erachter dat voor God alles mogelijk is (zie Lucas 18:27). Hij wil dat wij, zijn kinderen, zijn naam aanroepen als we in nood zijn. Dan zal Hij onze gebeden beantwoorden. ■

Ngozi F. Okoro is lid van de gemeente Ibadan 1 in het district Ibadan (Nigeria).

Wilford Woodruff

Strijden voor het geloof

President Woodruff kwam op voor het herstelde evangelie van Jezus Christus en bracht ons zodoende beginselen bij die in ons huidige leven relevant zijn.

AARON L. WEST

President Gordon B. Hinckley heeft ons geadviseerd 'in [ons] hart een levend, krachtig getuigenis van de herstelling van het evangelie te ontwikkelen.'¹ In ons streven om die raad op te volgen, kunnen we veel leren als we de herstelling bekijken met de ogen van een van de voorgangers van president Hinckley: Wilford Woodruff (1807–1898), de vierde president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Op zoek naar de ware kerk

In de jaren vanaf 1820 kreeg Joseph Smith het eerste visioen, sprak hij met engelen, vertaalde hij door de kracht Gods de inhoud van de gouden platen en kreeg hij priesterschapsgesag. In een aangrenzende staat was een jongeman, Wilford Woodruff, op zoek naar de ware kerk. Hij zei: 'Ik geloofde (...) dat de kerk van God opnieuw op de aarde zou worden gevestigd, en dat ik dat in mijn leven nog zou meemaken.'²

Omdat hij er hevig naar verlangde de waarheid te vinden, woonde Wilford Woodruff in zijn omgeving veel godsdienstige bijeenkomsten bij. Bij een van die bijeenkomsten kreeg het publiek ook de gelegenheid om iets te zeggen. De jonge Wilford stond op, wetend dat er minstens veertig predikanten van verschillende kerken aanwezig waren. Hij ging naar het spreekgestoelte en zei:

'Vrienden, wilt u mij eens zeggen waarom u niet opkomt

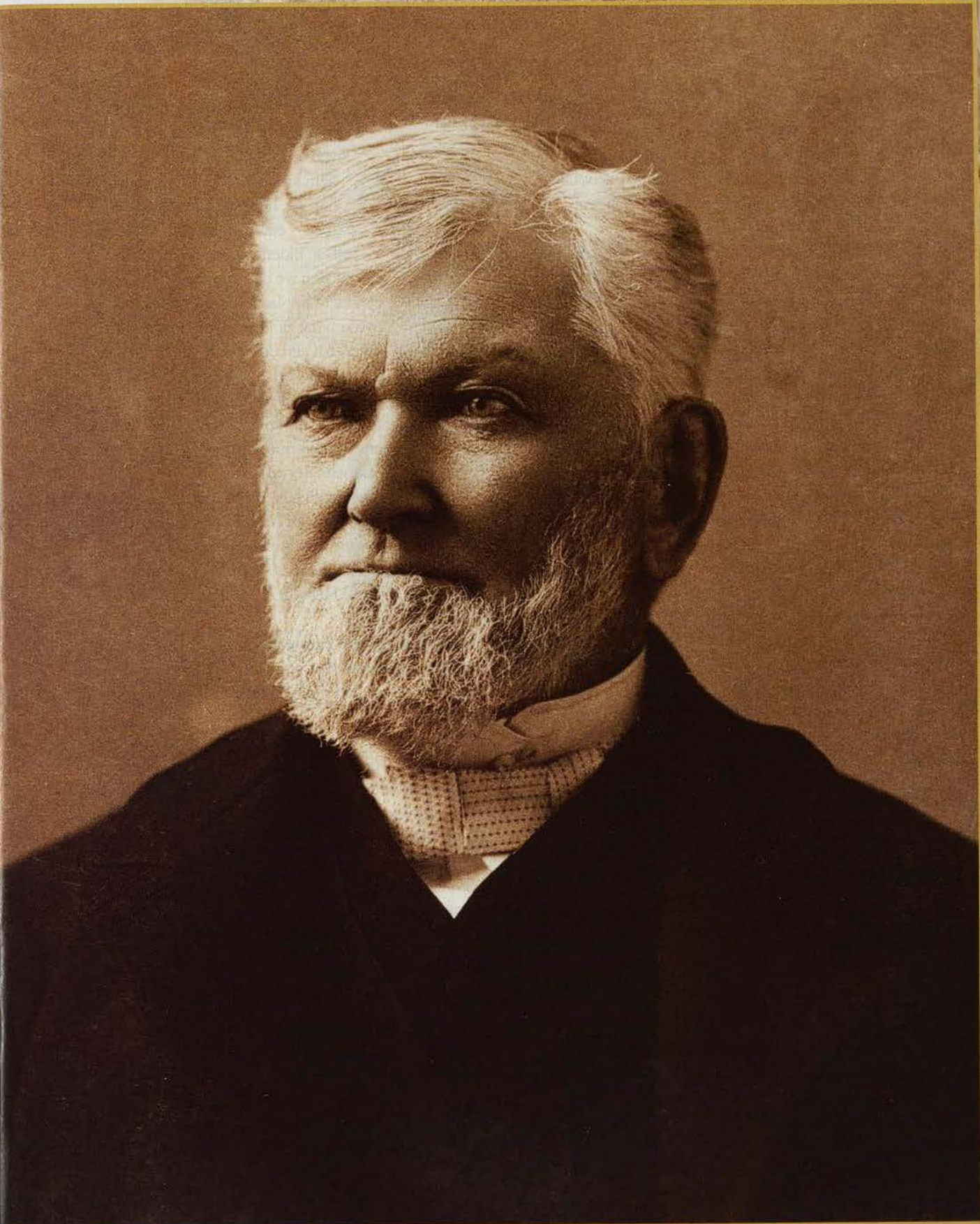

voor het geloof dat de heiligen eens kregen? Wilt u mij zeggen waarom u niet opkomt voor het evangelie waar Jezus Christus in onderrichte, en dat Hij zijn apostelen leerde? Waarom komt u niet op voor de godsdienst die u macht voor God geeft, macht om zieken te genezen, om blinden te laten zien en lammen te laten lopen, en die u de Heilige Geest geeft, en die gaven en genades die er vanaf de schepping van

de wereld zijn geweest? Waarom leert u de mensen niet die beginselen waarin de oude patriarchen en profeten onderrichtten als zij bekleed waren met de openbaringen van God? Zij hadden de bediening van engelen, dromen en visioenen, en voortdurende openbaring om hen te leiden op het pad dat zij moesten gaan.'³

De mensen op die bijeenkomst moeten verbaasd zijn geweest om zulke stoutmoedige woorden te horen van zo'n jonge man. Onmiddellijk probeerde de presiderende predikant afbreuk te doen aan de ideeën die Wilford Woodruff had genoemd. 'Beste jonge man,' zei hij, 'het zou erg verstandig en nuttig zijn als je niet al die dwaasheden geloofde. Die dingen zijn in de duistere eeuwen van de wereld aan de mensenkinderen gegeven. (...) Maar nu leven we in het felle schijnsel van het heerlijke evangelie-licht en hebben we die dingen niet nodig.'

Wilford was niet overtuigd door de woorden van de predikant en zei: 'Geef me dan de duistere eeuwen maar, geef me de eeuwen waarin de mensen die beginselen ontvingen.'³

RECHTS: FOTO C. P. SAVAGE, MET DANK AAN DE KERKARCHIEVEN. LIST © ARTBEATS

Enige tijd later stond de 26-jarige Wilford Woodruff bij een bijeenkomst in een schoolgebouwtje op om te spreken. Dit keer reageerde hij op het getuigenis van de ouderlingen Zera Pulsipher and Elijah Cheney, zendelingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Later zei hij daarover: ‘[Ouderling Pulsipher] stelde het publiek in de gelegenheid om iets te zeggen. De zaal was vol. Voordat ik wist wat ik deed, of waarom, ging ik voor de mensen op een bankje staan. Ik zei tegen mijn burens en vrienden: ‘Pas op wat je zegt over deze mannen (...) en hun getuigenis, want zij zijn dienstknechten van God en hebben tot ons van de waarheid getuigd — van beginselen waar ik al sinds mijn jeugd naar op zoek ben.’¹⁴ Twee dagen later, op 31 december 1833 werd Wilford Woodruff gedoopt en bevestigd.

Strijden voor het geloof

Toen Wilford Woodruff opstond en tot de predikanten uit zijn omgeving sprak, haalde hij een tekst aan die bijna aan het eind van het Nieuwe Testament staat. Hij haalde de smeebede van Judas aan om ‘te strijden voor het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is’ (Judas 1:3).

Dat Wilford deze zelden aangehaalde passage gebruikte, geeft aan dat hij veel van de bijbel afwist. Die kennis had hij verkregen door ‘vers na vers en hoofdstuk na hoofdstuk te leren’.⁵ Maar de nadruk die hij op dit vers legde, onthulde meer dan het feit dat hij ijverig gestudeerd had — namelijk zijn vastberadenheid om de waarheid te zoeken. Hij wist dat ‘het geloof, dat eenmaal de heiligen overgeleverd is’, verloren was gegaan. En hij deed hard zijn best om het te vinden. Toen hij het eenmaal gevonden had, aanvaardde hij het zonder aarzelen.

Wilford Woodruff had zelf meegemaakt welke verwar- ring de grote afval teweeg had gebracht en hij verheugde zich dat hij kon meemaken wat het betekende om ‘te leven in het felle licht van het heerlijke evangelie’. Dat licht werd steeds feller voor hem naarmate hij zijn getuigenis van de herstelling ontwikkelde en gaf.

Leringen van president Wilford Woodruff

Als we afbeeldingen zien van president Wilford Woodruff met zijn prominente voorhoofd en doordringende ogen,

kunnen we denken dat hij een streng, afstandelijk man was. Maar als we zijn leven en leringen bestuderen, leren we hem kennen als een levendige, barmhartige, nederige dienstknecht van God — een man die zich verheugde, zelfs in tijden van beproeving.⁶ In zijn gezicht zien we dan edele eigenschappen en kracht in plaats van strengheid. En we merken dat zijn woorden, ook al zijn ze meer dan een eeuw oud, helemaal niet afstandelijk zijn. In feite zijn ze zo relevant voor ons eigen leven in deze tijd dat we ons niet zouden verbazen als we bij de volgende algemene conferentie soortgelijke uitspraken van het spreekgestoelte hoorden.

De volgende citaten geven een indruk van president Woodruffs getuigenis van het herstelde evangelie. Ze zijn ontleend aan *Leringen van kerkpresidenten: Wilford Woodruff*, het lesboek dat in 2006 in 24 talen verschijnt voor gebruik door de Melchizedekse Priesterschap en de ZHV.

Herstelling van het evangelie. ‘Ik dank God dat ik in deze tijd in de wereld leef, waardoor mijn oren het geluid van de volheid van het evangelie van Christus hebben gehoord.’⁷

‘Wij hebben het voorrecht om te wandelen in het licht, wij hebben het voorrecht om de waarheid te kennen en begrijpen, om te weten hoe wij behouden en verhoogd kunnen worden in de tegenwoordigheid van onze Vader en God. Wij zijn in een positie om zijn wil te leren kennen door zijn dienstknechten, de profeten. De Heer heeft ons leraren en geïnspireerde mannen gegeven, mannen die geïnspireerd worden door de Geest en de macht Gods. En Hij heeft ze bekleed met waarheid en ze begiftigd met wijsheid om ons te allen tijde te leren welk pad wij moeten bewandelen. Dat is een grote zegen.’⁸

Verzoening van Jezus Christus. ‘Door de overvloed aan getuigenissen (...) en de openbaringen die God in verschillende bedelingen en tijdperken en delen van de wereld heeft gegeven, is al onomstotelijk vast komen te staan dat het doel van Christus’ zending op aarde was om Zichzelf op te offeren om de mens van de eeuwige dood te verlossen, en dat het volkomen in overeenstemming met de wil van de Vader was dat er zo’n offer zou worden gebracht. Hij deed vanaf het begin alles strikt in gehoorzaamheid aan zijn

Vaders wil en dronk de bittere beker die Hem werd gegeven. Hieruit blijken licht, heerlijkheid, eer, onsterfelijkheid en eeuwig leven, met die naastenliefde die groter is dan geloof of hoop, want het Lam Gods heeft daarmee gedaan voor de mens wat [de mens] niet voor zichzelf kon doen.⁹

'Geen enkel wezen heeft de macht om de ziel van de mens te redden en hem het eeuwig leven te geven, uitgezonderd de Heer Jezus Christus, die dat in opdracht van zijn Vader heeft gekregen.'¹⁰

De profeet Joseph Smith. 'Ik verheugde mij zeer in wat ik van broeder Joseph zag, want in zijn publieke en privéleven had hij altijd de Geest van de Almachtige bij zich, en hij gaf blijk van een grootsere ziel dan ik in enig ander mens heb gezien.'¹¹

'Ik ben van mening dat er nooit een mens is geweest (...) die meer één was en een nauwere band had met God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest dan de profeet Joseph Smith. Hij had de gave van openbaring vanaf de dag dat hij geroepen werd om het priesterschap te ontvangen tot de dag dat hij de martelaarsdood stierf. Hij had dag in dag uit de gave van inspiratie.'¹²

Priesterschap. 'Als een apostel of president, bisschop of andere priesterschapsdrager officieert, doet hij dat door het gezag van de Heer Jezus Christus. Dan heeft dat priesterschap zijn uitwerking, en hebben alle zegeningen die een dienstknecht van God de mensenkinderen geeft hun uitwerking, zowel in dit leven als het toekomstige leven. Als ik een zegen krijg van de heilige priesterschap, of van een patriarch, strekken die gaven en zegeningen tot in de volgende wereld. En als ik mijn verbonden dit hele leven trouw ben, kan ik op elke zegen die op mij is bevestigd aanspraak maken, want het gezag waarmee ze zijn bevestigd, is door God verordend, en is het gezag waarmee de zonen van de Allerhoogste de verordeningen van het

leven en het heil aan de mensenkinderen bedienen. En die officiële handelingen hebben niet alleen hun uitwerking op personen in dit leven, maar ook op personen in het hierna-maals. Dat zijn de ware schatten, die de hele eeuwigheid zullen blijven bestaan, en wij hebben door die zegeningen die wij door het evangelie krijgen de macht om ons lichaam terug te krijgen en onze identiteit in de eeuwigheid te behouden. Ja, en daar kunnen wij door het heilig priesterschap aanspraak op maken.'¹³

De geboden onderhouden. 'Er is nog nooit een godvruchtig mens geweest die zich zal hoeven schamen of spijt zal hebben als hij of zij in de tegenwoordigheid van God komt.'¹⁴

FIRST PRESIDENCY OF THE MORMON CHURCH
Taken on the 27th Birthday of President Wilford Woodruff, 1841.

Uiterst links: Achter Wilford Woodruff ziet u enkele invloeden op zijn bekering — een godsdienstige bijeenkomst en Zera Pulsipher, die hem doopte. Links: Wilford Woodruffs echtgenote, Phoebe. Onder: het Eerste Presidium in 1894 — president Wilford Woodruff (midden), president George Q. Cannon (links) en president Joseph F. Smith (rechts).

LINNE, ALEXANDER BRUCE, VERKLADERING IN HET KAMP, MET DANK AAN DE LIBRARY OF CONGRESS PRINTS AND PHOTOGRAPHS DIVISION; KOFFEREN NIET TOEGESTAAN; ANDERSON, ZERA PULSIPHER EN HARRY ANN BROWN, DETAIL, MET DANK AAN DE LIBRARY OF CONGRESS PRINTS AND PHOTOGRAPHS DIVISION; KOFFEREN NIET TOEGESTAAN; COFFEREN NIET TOEGESTAAN; COLLECTIONS VAN DE J. WILLARD MARBOTT LIBRARY AAN DE UNIVERSITY OF UTAH; AOPREKEN NIET TOEGESTAAN; FOTO EERSTE PRESIDIJUM, C.R. SAWAGE; KBAKACHIEVEN; FOTO JED A. CLARK, RECHTS; PHOEBE WHITTENORIE CARTER WOODRUFF, MET DANK AAN DE AFDELING SPECIAL COLLECTIONS VAN DE J. WILLARD MARBOTT LIBRARY AAN DE UNIVERSITY OF UTAH; AOPREKEN NIET TOEGESTAAN; FOTO EERSTE PRESIDIJUM, C.R. SAWAGE

Gave van de Heilige Geest. 'Als u de Heilige Geest bij u hebt — en iedereen zou dat moeten hebben — dan kan ik tot u zeggen dat er geen grotere gave is, geen grotere zegen, geen groter getuigenis aan de mens op aarde. U kunt de bediening van engelen krijgen; u kunt vele wonderen zien; u kunt vele wonderen op de aarde zien. Maar ik stel dat de gave van de Heilige Geest de grootste gave is die de mens kan ontvangen. Door die macht hebben wij ons werk gedaan. Het ondersteunt ons in alle vervolging, beproeving en kwelling die over ons komen.'¹⁵

'Mijn hele leven, en in al mijn werk, heb ik het altijd goed gevonden om te doen wat de Geest van de Heer mij ook ingaf. Ik ben behouden door die macht. (...) Zorg dat u de geest van openbaring hebt. En als u die hebt, dan bent u veilig, en doet u precies wat de Heer wil dat u doet.'¹⁶

Gezinsleven. 'We verwachten allemaal dat we na dit leven voor eeuwig bij elkaar zullen zijn. Ik vind dat we allemaal, ouders en kinderen, zo lang we leven al het mogelijke moeten doen om elkaar gelukkig te maken, zodat we nergens spijt van zullen hebben.'¹⁷

'Het lijkt mij van groot belang te weten hoe we het vertrouwen en de genegenheid van ons gezin kunnen winnen, want dat zal hen op het pad zetten dat tot hun heil leidt. Dit is een opdracht die ouders niet naast zich neer kunnen leggen. (...) Vaak denken we dat er zaken zijn die zo urgent zijn dat we hiervoor geen tijd hebben, maar dat hoort niet zo te zijn. Iedere man die er voor openstaat en die aandacht besteedt aan het werk dat ons te doen staat, zal inzien en voelen dat de taak die op zijn schouders ligt wat zijn gezin betreft, en dan vooral de opvoeding van zijn kinderen, bijzonder zwaar is.

'We willen onze kinderen redden, we willen dat ze

deelhebben aan alle zegeningen die de geheiligden omringen, dat ze de zegeningen krijgen die hun ouders ten deel zijn gevallen, omdat die getrouw waren aan de volheid van het evangelie.'¹⁸

Zendingswerk. 'In alle tijdperken is de mens op zoek geweest naar het geluk. Hij wil sociale en huiselijke vrede, en als hij aan de verre toekomst denkt, wil hij deel hebben aan zegeningen die bij dat deel van het bestaan behoren. Maar hij weet niet hoe hij ze moet verkrijgen, tenzij een dienstknecht van God hem de weg des levens komt wijzen.'¹⁹

'Ik ben bijna mijn hele leven lid van deze kerk geweest. Vanaf de tijd dat ik tot de kerk toetrad, heb ik zendingen vervuld, en daar ben ik sindsdien nooit helemaal mee opgehouden. Ik heb daar altijd veel vreugde in gevonden, en dat is nog steeds zo. Als ik doodga en dit lichaam neerleg, wil ik niet dat er iemand opstaat en zegt dat ik mijn plicht heb verzuimd omdat ik hem niet zo goed als ik kon heil heb aangeboden. Ik heb mij altijd verheugd in het prediken van het evangelie. Ik heb mij verheugd in het bedienen van de verordeningen van leven en heil, in binnen- en buitenland, want ik wist dat dit Gods werk was, en dat weet ik nog steeds.'²⁰

Tempelwerk en familiegeschiedenis. 'Wat zijn goud en zilver; wat zijn de rijkdommen van deze wereld? Ze vergaan allemaal. We overlijden en laten ze achter. Maar als we eeuwig leven hebben, als we het geloof behouden en overwinnen, zullen we ons verheugen als we aan de andere zijde van de sluier komen. Daar verheug ik me zeer over. Er is nauwelijks een beginsel te bedenken dat de Heer heeft geopenbaard, waarin ik mij meer verheug dan dat van de verlossing van de doden; dat we onze vader, onze moeder, onze vrouw en kinderen in familieverband bij ons zullen hebben in de morgen van de eerste opstanding en in het celestiale koninkrijk. Dat zijn verheven beginselen. Ze zijn elk offer waard.'²¹

'Wij willen dat de heiligen vanaf dit moment hun genealogie zo ver mogelijk natrekken en aan hun ouders verzegeld worden. Verzegel de kinderen aan hun ouders en laat die keten zo ver mogelijk doorlopen.'²²

'Geen enkele weldenkende heilige der laatste dagen kan zijn gedachten laten gaan over dit onderwerp zonder een golf van hemelse vreugde door zijn ziel te voelen stromen voor wat God in onze tijd heeft gedaan.'²³

Woorden van waarschuwing en bemoediging

Terugkijkend op de kerkgeschiedenis, en vooruitziend naar de bestemming van de kerk, heeft president

Gordon B. Hinckley ons deze aansporing gegeven: 'Wij zijn begunstigen van [de] grote herstelling. (...) We kunnen ons niet veroorloven ons beter voor te doen dan we zijn. We moeten onze rug rechten, als mens een beetje beter zijn vanwege het grote erfgoed dat wij hebben.'²⁴ Meer dan 120 jaar geleden heeft president Wilford Woodruff de heiligen der laatste dagen een soortgelijke aansporing gegeven. Zijn woorden gelden, zowel in waarschuwend als bemoeidigend opzicht, net zo goed voor ons in deze tijd:

'Wat voor mensen behoren wij te zijn, wij die zijn geroepen om deel te nemen aan het grote werk in de laatste dagen? Wij behoren mannen en vrouwen van geloof te zijn, die kloekmoedig voor de waarheid staan, zoals die ons door openbaring is toevertrouwd. Wij zouden mannen en vrouwen met integriteit voor God en zijn heilig priesterschap moeten zijn, trouw aan Hem en elkaar. Wij zouden niet moeten toestaan dat huizen en grond, goud en zilver, noch andere wereldse goederen ons ervan weerhouden om het grote doel na te streven waarvoor God ons hierheen heeft gestuurd. Ons doel is groot, onze bestemming is groot, en wij zouden onze Vader of de hemelse heirscharen die over ons waken nooit teleur mogen stellen. Wij zouden de miljoenen in de geestenwereld niet mogen teleurstellen die ons met zo veel belangstelling en vol verwachting observeren dat wij het ons nauwelijks kunnen voorstellen. God verwacht grote en machtige werken van ons. Wij zouden ons heil niet waardig zijn, het eeuwig leven in Gods koninkrijk niet waardig zijn, als iets ons kon afhouden van de waarheid of van onze liefde daarvoor.'²⁵ ■

Aaron L. West is lid van de wijk Kaysville 2 in de ring Kaysville-Midden (Utah).

NOTEN

1. 'Recurring Themes of President Hinckley', *Ensign*, juni 2000, p. 21.
2. Aangehaald in *Leringen van kerkpresidenten: Wilford Woodruff* (2004), p. XXI.
3. Aangehaald in *Leringen van kerkpresidenten*, pp. 38-39; zie ook p. 37.
4. *Millennial Star*, 5 oktober 1891, p. 627; zie ook *Leringen van kerkpresidenten*, pp. XXI-XXII, 39-40.
5. Aangehaald in *Leringen van kerkpresidenten*, p. 37.
6. Zie *Leringen van kerkpresidenten*, pp. 113, 159, 168, 227.
7. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 11.
8. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 9.
9. *Leringen van kerkpresidenten*, pp. 71-72.
10. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 76.
11. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 16.
12. *Leringen van kerkpresidenten*, pp. 17-18.
13. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 45.
14. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 223.
15. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 50.
16. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 54.
17. Aangehaald in *Leringen van kerkpresidenten*, p. 170.
18. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 174.
19. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 95.
20. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 98.
21. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 201.
22. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 181.
23. *Leringen van kerkpresidenten*, p. 183.
24. 'Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley', *Ensign*, maart 1999, p. 72.
25. *Leringen van kerkpresidenten*, pp. 46.

President Wilford Woodruff (links) zag tijdens de algemene aprilconferentie in 1892 toe (onder) op het leggen van de deksteen van de Salt Laketempel. Een jaar later, in april 1893, wijdde president Woodruff de Salt Laketempel in.

God volgt voor ons verborgen paän

Gedragen $\text{♩} = 58-69$

Extra stem Aa, aa.

1. God volgt voor ons ver - bor - gen paän bij
2. Met on - door - gron - de - lijk be - sluit en
3. Vreest niet, gij kind' - ren Gods, vat moed: het
4. Treedt niet met uw be - perkt ver - stand in

Aa,

al zijn hei - lig werk. Zijn wil be - heerst naast d'o - ce -
feil - loos diep ver - stand werkt Hij zijn gro - te plan - nen
leed dat u ver - schrikt wordt door uw Va - der, wijs en
het ge - richt met God; Hij stuurt, of - schoon met stren - ge

aa.

aan ook 't stor - men in het zwerk.
uit, en leidt met vas - te hand.
goed, tot ze - gen u be - schikt.
hand, met lief - de 's men - sen lot.

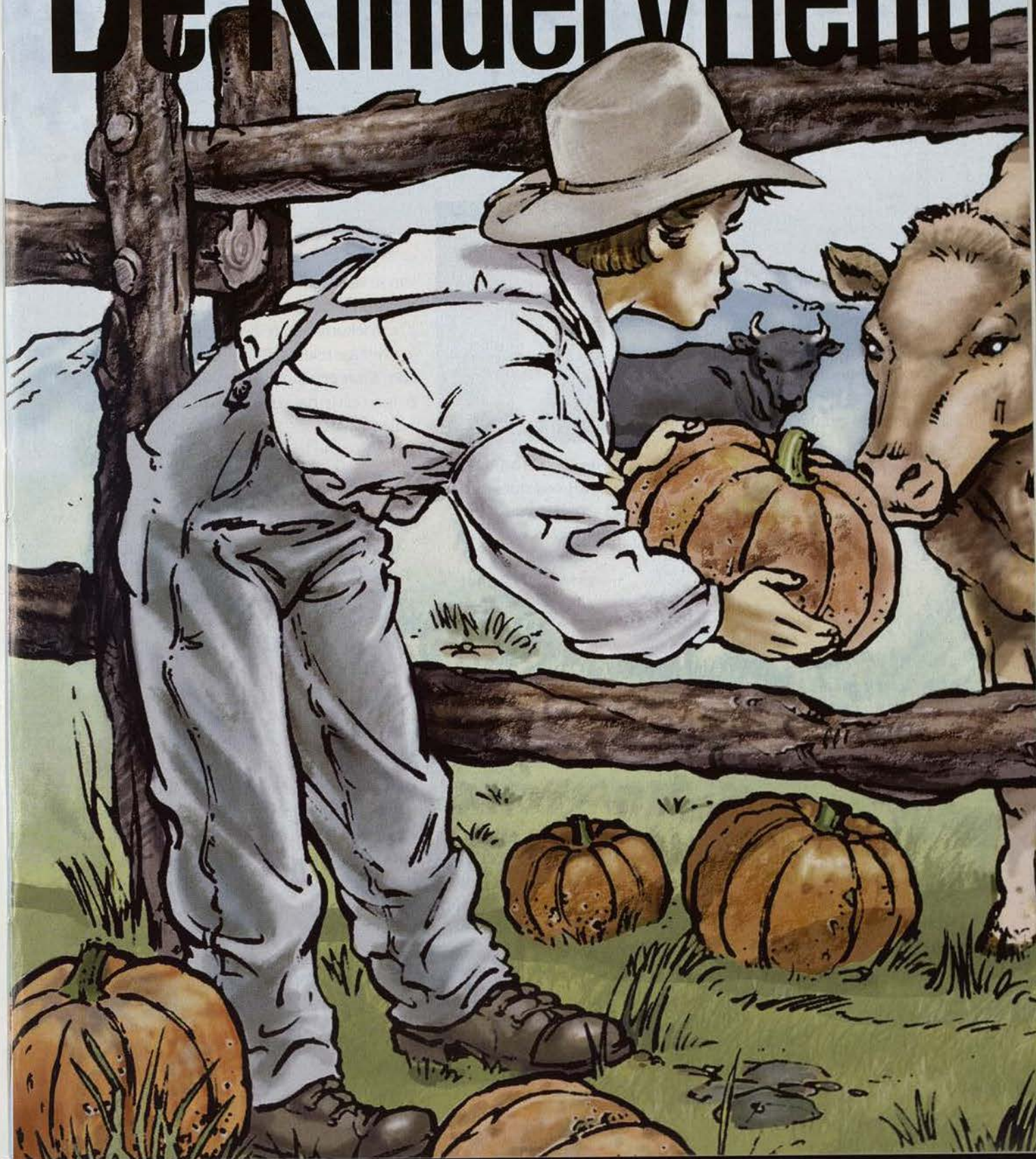
Tekst: naar William Cowper (1731-1800)
Muziek: William B. Bradbury (1816-1868)
Extra stem: Ralph B. Woodward (1944-)

Psalm 107:23-32
Romeinen 8:28

Dit lied mag voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis worden gekopieerd.

Een van de lievelingslofzangen van president Wilford Woodruff.

De Kindervriend

Blijf op het rechte pad

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY

Beste jonge vrienden, jullie zijn de kracht van het heden en de hoop voor de toekomst. Jullie zijn de optelsom van alle geslachten die jullie zijn voorgegaan, en de beloftevolle voorbode van alle geslachten die na jullie komen.

Jullie moeten weten, zoals jullie verteld is, dat je er niet alleen voor staat. Er zijn honderdduizenden van jullie. Jullie wonen in veel verschillende landen. Jullie spreken verschillende talen. En jullie hebben allemaal iets goddelijks in je.

Jullie doen voor niemand onder. Onze eeuwige Vader is de grote Meester van het heelal. Hij bestuurt alles, maar Hij wil graag jullie gebeden horen en naar je luisteren als je met Hem spreekt. Hij wil jullie gebeden beantwoorden. Hij zal je niet in de steek laten.

Op rustige momenten denk ik na over de toekomst, met alle prachtige mogelijkheden en alle verschrikkelijke verleidingen. Ik vraag me af wat er de volgende tien jaar zal gebeuren. Waar zullen jullie je bevinden? Wat zullen jullie doen? Dat zal afhangen van de keuzes die jullie maken, die nu misschien onbelangrijk lijken, maar die uiteindelijk grote gevolgen kunnen hebben.

Jullie hebben het vermogen om alles te bereiken wat je wilt. Jullie hebben je verstand, je lichaam en je geest. Als die drie samenwerken, kun je op het rechte pad blijven dat naar succes en geluk leidt. Maar daar is wel inspanning, opoffering en geloof voor nodig. Er wordt

President Hinckley leert ons dat we aan een gelukkige toekomst kunnen werken door gebed, geloof en gehoorzaamheid aan de geboden.

van je verwacht dat je hard werkt en je talenten gebruikt om een zo goed mogelijke toekomst op te bouwen. Af en toe zul je ernstige teleurstellingen moeten verwerken. Maar er zijn veel mensen die je zullen helpen en je de aanmoediging en de kracht zullen geven om door te gaan.

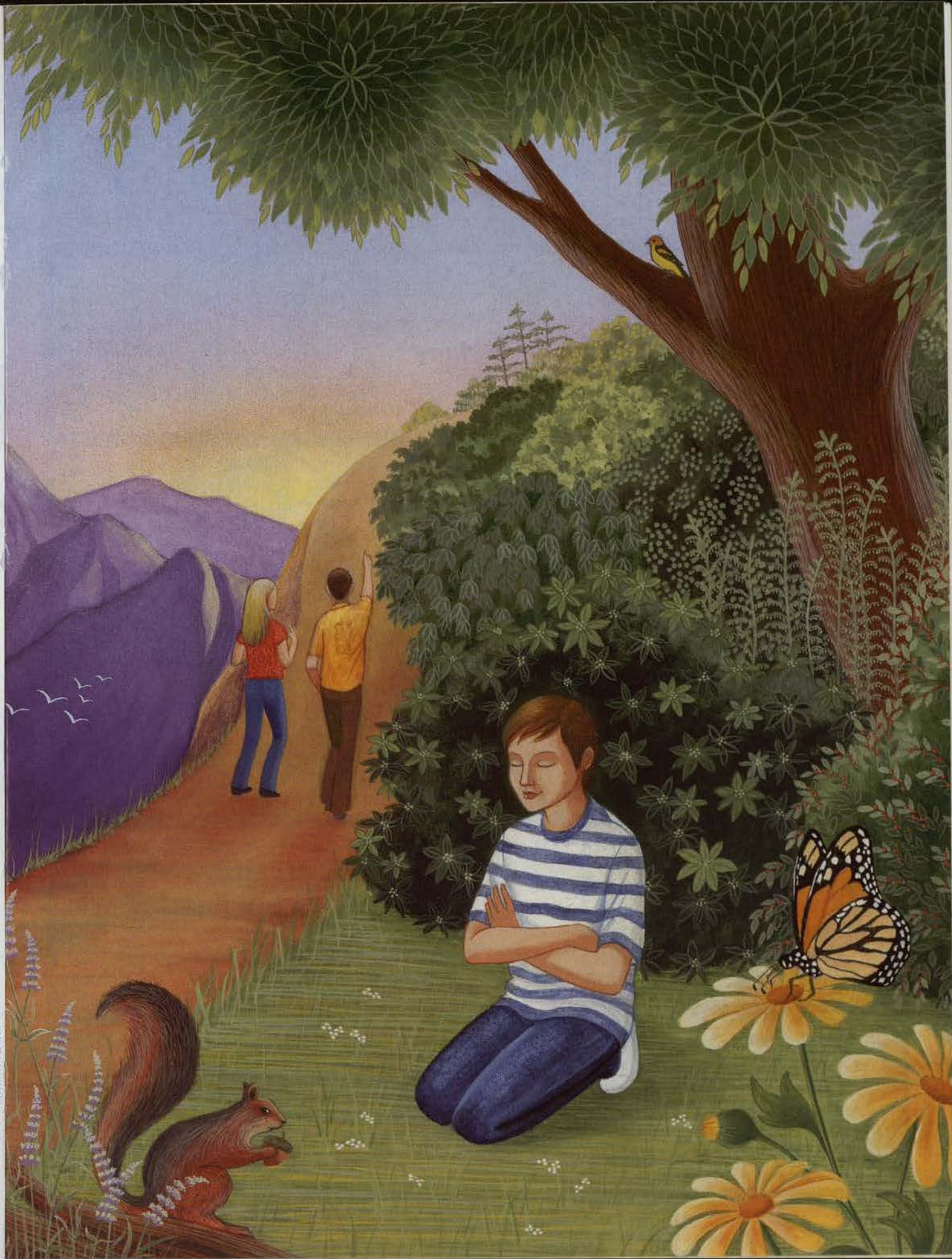
Wees op je levenspad behoedzaam bij de keuze van je vrienden. Zij kunnen je maken of breken. Help anderen die ongelukkig zijn of in benarde omstandigheden verkeren. Maar sluit vriendschap met mensen die dezelfde waarden hanteren, die je aanmoedigen, die je steunen, die volgens dezelfde normen leven, die hetzelfde soort amusement leuk vinden, en die hetzelfde kwaad

willen weerstaan als jij.

Ga er nooit van uit dat je alles alleen aankunt. Je hebt de hulp van de Heer nodig. Aarzel nooit om op je knieën te gaan en in gebed met Hem te praten. Het gebed is een opmerkelijk en prachtig hulpmiddel. Denk daar eens over na. We kunnen daadwerkelijk met onze Vader in de hemel praten. Hij zal ons horen en ons antwoorden, maar dan moeten we wel naar zijn antwoord luisteren. Niets is te ernstig of te onbelangrijk om met Hem te bespreken. Hij heeft gezegd: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven' (Matteüs 11:28). En: 'Want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (vs. 30).

Geloof in de Heer Jezus Christus moet een lichtbaken voor je zijn, een poolster aan jouw hemel. ●

Naar een toespraak, gehouden tijdens de algemene jongevrouwenbijeenkomst in april 2004.

**BELOFTEN IN
DE
SCHRIFTEN**

Genesis 9:12-17

**BELOFTEN IN
DE
SCHRIFTEN**

Moroni 10:3-5

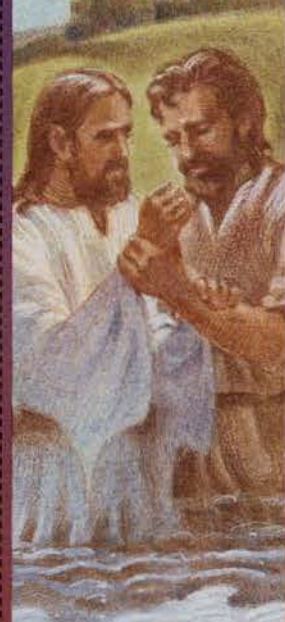
LV 59:9-16

**BELOFTEN IN
DE
SCHRIFTEN**

3 Nephi 27:6

**BELOFTEN IN
DE
SCHRIFTEN**

Matteüs 11:28-30

Maleachi 3:10

**BELOFTEN IN
DE
SCHRIFTEN**

Alma 40:3-4, 23

**BELOFTEN IN
DE
SCHRIFTEN**

Johannes 14:27

LV 34:5-8

Beloften in de Schriften

'Want Hij zal al zijn beloften die Hij u doet, vervullen, want Hij heeft ook zijn beloften die Hij onze vaders deed, vervuld' (Alma 37:17).

LINDA MAGLEBY

Er was eens een jongen die een heel belangrijke vraag had. Hij wilde weten welke kerk waar was zodat hij er lid van kon worden. Hij las een belofte in Jakobus 1:5, in de Bijbel: 'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.' De jongen geloofde in die belofte. Hij geloofde dat hij antwoord zou krijgen als hij zijn hemelse Vader oprecht vroeg welke kerk juist was.

Je hebt waarschijnlijk al geraden dat de naam van de jongen Joseph Smith was. Hij bestudeerde de Schriften en geloofde in de belofte. Hij bad en kreeg een heerlijk antwoord — zijn hemelse Vader en Jezus Christus verschenen aan hem en zeiden dat hij zich bij geen enkele bestaande kerk moest voegen. Joseph leerde uit eigen ervaring dat de belofte in Jakobus waar is, dat iemand die wijsheid tekortschiet kan bidden tot zijn hemelse Vader en een antwoord kan krijgen. Veel antwoorden die wij krijgen zullen niet door een hemelse verschijning komen, maar wel door de ingevingen van de Heilige Geest.

Er zijn in de Schriften veel verhalen waarin onze hemelse Vader beloften doet. Uit de Schriften leren we bovendien dat onze hemelse Vader zich altijd aan zijn beloften houdt. Als we de Schriften bestuderen, zien we wat Hij ons allemaal heeft beloofd.

Boekenleggers met schriftteksten

Knip de boekenleggers op pagina K4 langs de dikke zwarte lijnen uit en vouw ze langs de stippellijnen. Lees elke tekst en schrijf op de blanco regels eronder welke

belofte erin staat. Leg de boekenleggers in je Schriften zodat ze je eraan herinneren om er elke dag in te lezen.

NB: als je deze pagina's niet uit dit tijdschrift wilt halen, dan kun je de activiteit ook kopiëren of overtrekken. Of ga op het internet naar www.lds.org en klik voor Nederlands op de wereldkaart.

Ideëen voor de participatieperiode

1. Onze hemelse Vader en Jezus Christus hebben de kinderen van Israël beloftes gedaan. Vertel het verhaal van de kinderen van Israël in Egypte (zie Exodus 5). De Heer beloofde om hen uit slavernij te brengen (zie Exodus 6:6–7) en zei Mozes en Aäron dat ze farao moesten vragen om de kinderen van Israël te laten gaan. De Heer beloofde om plagen te blijven sturen totdat farao toestemde. Deel de kinderen op in kleine groepjes. Geef elk groepje een strookje met een van de volgende schriftteksten: 1. Exodus 7:20–21; 2. Exodus 8:6; 3. Exodus 8:17; 4. Exodus 8:24; 5. Exodus 9:6; 6. Exodus 9:10; 7. Exodus 9:23; 8. Exodus 10:14–15; 9. Exodus 10:22. Laat elk groepje de tekst samen lezen, bepalen welke plaag er werd gestuurd en er een tekening van maken. Verzamel de tekeningen en gebruik ze als presentatie terwijl u het verhaal vertelt. Leg uit dat farao zijn hart verhardde tot de tiende plaag, de dood van de eerstgeborenen van alle Egyptenaren. De kinderen van Israël werden gespaard door de doodsendel die hun woningen 'voorbij' ging, en zij staken de Rode Zee op droge grond over (zie Exodus 12–14). Getuig dat onze hemelse Vader zijn belofte om hen uit slavernij te brengen nakwam.

2. Maak voor elk kind een kopie van de boekenleggers op pagina K4 of schrijf de tekstverwijzingen op het bord. Splits de kinderen op in groepjes en laat ieder groepje een tekst opzoeken, lezen en de belofte opzoeken. Laat elk groepje verslag uitbrengen door de tekst voor te lezen en samen te vatten en te vertellen hoe die belofte ons allemaal tot zegen is. Laat de kinderen na elk groepsverslag de belofte invullen op de blanco regels van hun boekenleggers. Moedig ze aan om de boekenleggers in hun Schriften te houden zodat ze eraan herinnerd worden om er elke dag in te lezen. Getuig dat onze hemelse Vader en Jezus ons liefhebben. Hun beloften zijn ons allen tot zegen. ●

UIT HET LEVEN VAN PRESIDENT WILFORD WOODRUFF

Gered door de Voorzienigheid

President Wilford Woodruff is in zijn jeugd vele keren bijna doodgegaan. Toen hij nog maar een klein jongetje was, viel hij in een pot met kokend water, brak hij een heleboel botten, werd hij door een rund in de buik geschopt, viel hij uit een boom, vroom hij bijna dood in een sneeuwstorm en werd hij gebeten door een zieke hond!

Niet te geloven, ik heb alweer mijn been gebroken.

Op een dag was Wilford het vee van zijn vader in de wei pompoenen aan het voeren.

Hij merkte dat een grote stier meer dan zijn deel at en hij besloot om een van de pompoenen van de stier weg te halen.

Hij heeft een van de pompoenen van die koe opgegeten! Ik zal hem laten zien wie hier de baas is.

De stier was zo boos op Wilford dat hij de heuvel afrende, achter de jongen aan.

Gelukkig viel Wilford op de grond en liet hij de pompoen los. De stier sprong over Wilford heen en sneed de pompoen aan stukken met zijn horens.

Als ik niet was gevallen, zou hij mij aan stukken hebben gescheurd!

Later werd Wilford de vierde president van de kerk. Hij zei te geloven dat zijn hemelse Vader hem beschermd had tijdens die avonturen in zijn jeugd.

Ik schrijf mijn behoud op aarde toe aan de waakzame zorg van de genadige Voorzienigheid. Zijn hand was uitgestrekt om mij van de dood te redden toen ik voor de grootste gevaren stond.

Aangepast overgenomen uit *The Lord Needed a Prophet* (1990) van Susan Arrington Madsen, pp. 59-60.

Mijn doelen voor 2006

BRITNEY SCHETSELAAR
Kerkelijke tijdschriften

Januari is een uitstekende tijd om doelen te stellen voor het nieuwe jaar. Knip eerst het schema met het opschrift 'Mijn doelen voor 2006' van pagina K9 uit en plak het op stevig papier. Knip zes stukjes blanco papier uit, een voor elk deel van het schema, en schrijf op elk een doel. Plak ze met plakband op het schema en hang het ergens op waar je het elke dag ziet.

Als je je doelen hebt opgeschreven, kun je een 'Mijn doelen voor 2006'-tijdscapsule gaan maken: versier een pot, doosje of iets dergelijks, en plak er het etiket van

deze pagina op. Telkens als je een doel af hebt, haal je het van het schema af en doe je het in de tijdscapsule. Vervolgens stel je een nieuw doel op datzelfde gebied.

Het zal je verbazen wat je kunt doen als je hard werkt! Eind 2006 kun je dan met Kerstmis je tijdscapsule onder de boom leggen als cadeautje aan onze hemelse Vader en Jezus Christus. Zij zijn er blij mee als jij op allerlei gebieden in je leven leert en groeit. ●

Let op: als je deze pagina's niet uit dit tijdschrift wilt halen, dan kun je de plaatjes ook kopiëren, overtrekken, of van het internet halen en afdrukken. Ga naar www.lds.org. Klik voor Nederlands op de wereldkaart.

Mijn doelen voor 2006

TIJDCAPSULE

Naam _____

Ik vertrouw op mijn hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus —
hun beloften staan vast

Onze hemelse Vader en Jezus Christus hebben ons veel beloften gedaan. Als we gehoorzaam zijn, kunnen we de zegeningen krijgen die aan die beloften verbonden zijn. We komen erachter wat die beloften zijn door de Schriften te lezen, naar de profeet te luisteren, te bidden en het voorbeeld van de Heiland te volgen.

Als je de tekstverwijzingen en thema's op de poster van deze maand leest, kun je meer te weten komen over de beloften van je hemelse Vader en de Heiland.

Instructies

1. Sla de bladzijde om, buig de nietjes open, haal de poster eruit en buig de nietjes weer terug.
2. Knip de tekstverwijzingen en plaatjes uit. Zorg ervoor dat je de tabjes er niet afknipt. Maak sleufjes door de zwarte stippelijntjes op de poster open te knippen. Zoek bij elke tekstverwijzing en plaatje de juiste sleuf en duw het tabje erin met het plaatje naar beneden. Vouw de tabjes om zodat ze de tekstverwijzingen en plaatjes op hun plek houden.
3. Elke maand zoek je de aanwijzing voor die maand in de Schriften op en leest welke belofte onze hemelse Vader en Jezus ons hebben gedaan. Als je het thema en de tekst hebt gelezen, trek je het knipsel uit de sleuf. Draai het knipsel om en doe het terug in de sleuf op de poster, maar dit keer met het plaatje naar buiten. Het hele jaar door kunnen de plaatjes je helpen herinneren aan de vele beloften die onze hemelse Vader en Jezus ons hebben gedaan.

Bij het distributiecentrum zijn meer posters (bestelnummer 26959 120) beschikbaar.

© 2006 INTELLECTUAL RESERVE, INC.

Ik vertrouw op mijn hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus —

hun beloften staan vast

Want ik zal mijn beloften, die ik de mensokinderen heb gedaan, gestand doen' (2 Nephi 10:17)

augustus

september

oktober

november

december

juli

juni

mei

april

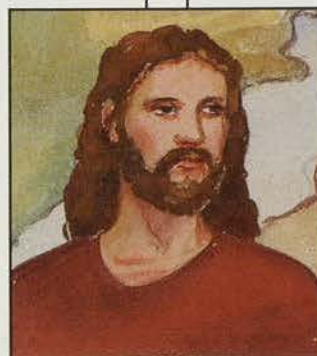
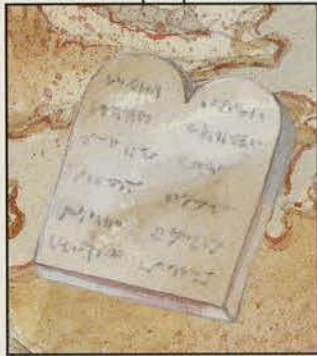
Start

jannari

februari

maart

januari
De beloften van onze hemelse Vader en Jezus Christus staan in de Schriften.
Aanwijzing 1:
lees Alma 39:17

februari
In het plan van hemelse Vader wordt ons eeuwig geluk beloofd.
Aanwijzing 2:
lees 1 Johannes 2:25

maart
Door middel van de profeten hebben onze hemelse Vader en Jezus Christus mij beloften gedaan.
Aanwijzing 3:
lees Amos 3:7

april
Mijn hemelse Vader houdt van mij. Daarom heeft Hij zijn Zoon, de beloofde Messias, gestuurd.
Aanwijzing 4:
lees Moroni 7:41

mei
Onze hemelse Vader heeft me het evangelie van Jezus Christus gegeven, zoals Hij voor de schepping had beloofd.
Aanwijzing 5:
lees 3 Nephi 27:21

junij
Onze hemelse Vader en Jezus Christus beloven me zegeningen als ik de geboden onderhoud.
Aanwijzing 6:
lees Mosiah 2:22

juli
Onze hemelse Vader belooft dat Hij mijn gebeden hoort en verhoort.
Aanwijzing 7:
lees Leer en Verbonden 112:10

augustus
Als ik de richtlijnen en de rechtvaardige voorbeelden in de Schriften naleef, belooft de Heer me veel zegeningen.
Aanwijzing 8:
lees Mosiah 1:7

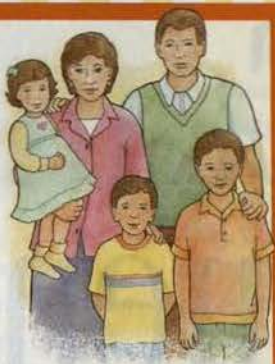
september
De beloften in de Schriften geven me troost en moed.
Aanwijzing 9:
lees Psalmen 27:1

oktober
Hedendaagse profeten leren me hoe ik de beloften van God kan ontvangen.
Aanwijzing 10:
lees Leer en Verbonden 1:38

november
Ik ben dankbaar voor de beloften van mijn hemelse Vader en Jezus Christus — hun beloften staan vast.
Aanwijzing 11:
lees Psalmen 100:4

december
Onze hemelse Vader vervulde zijn belofte en stuurde de Heiland.
Aanwijzing 12:
lees Lucas 2:10-11

Mijn doelen voor 2006

Gezin en thuis

Interesses en hobby's

Geestelijk

Lichamelijk

Vrienden

School

VRIENDSCHAP
SLUITEN

Abel & Camila León Sifuentes

UIT TRUJILLO (PERU)

MARVIN K. GARDNER

Dansen en zingen. Fluitspelen. Zwemmen en hardlopen. Voetballen en basketballen. Dat doen Camila León Sifuentes en haar broer, Abel, uit de wijk Los Laureles in de ring Trujillo-Laureles (Peru) graag.

Daarnaast hebben ze ook nog karweitjes in huis te doen. Ze helpen met de zorg voor hun jongere zusjes, María Fé en María Pía (tweelingen van vier jaar) en de baby, Valeria. En ze zorgen voor twaalf vrolijk gekleurde parkieten die in buitenvolières zitten. Camila geeft de parkieten te eten. Ze legt uit: 'Mama zegt dat elke dag hun verjaardag is omdat ze altijd blij zijn en zingen.'

Abel en Camilla zijn bovendien nog druk met iets anders: ze zijn zich aan het voorbereiden. Camila is acht en is laatst gedoopt en bevestigd, dus zij heeft zich ook moeten voorbereiden. Maar Abel is al elf en ziet ernaar uit om spoedig het Aäronisch priesterschap te krijgen. Ze zeggen allebei dat het belangrijk is om je goed voor te bereiden op die stappen in je leven.

'Ik wilde graag gedoopt worden,' zegt Camila, 'want ik wilde het gevoel hebben dat ik dichterbij mijn hemelse Vader was. En ik wilde sterk in de kerk zijn.'

'En ik wil het Aäronisch priesterschap ontvangen', zegt Abel. 'Dat is een waardevol cadeau van de Heer. Voordat de Heiland stierf, gaf hij het avondmaal aan zijn apostelen. Als ik diaken ben, kan ik de mensen in mijn wijk het avondmaal bedienen. Het wordt geweldig om het priesterschap te dragen.'

Abel worstelt met een leerstoornis. Maar zijn ouders, Hugo en Mary Ann, zeggen dat hij hard werkt, een goed karakter heeft en gestaag vooruitgang maakt. Ze vinden veel manieren om Abel, Camila en hun andere kinderen te helpen zich voor te bereiden op het leven. 'We proberen ze te leren hoe ze verstandige beslissingen moeten nemen', zegt hun vader.

Gezinsavonden en gesprekken onder vier ogen met hun ouders helpen tot nu toe het beste. 'Op de gezinsavond zingen we liederen, lezen we schriftteksten, bidden we en hebben we activiteiten en lekers', zegt Camila. 'Iedereen, zelfs de tweelingen, leidt de gezinsavond om de beurt, geeft les en dirigeert.'

Abel herinnert zich een gezinsavond gegeven door zijn vader — die ook zijn ringpresident is. 'Hij gaf les over het priesterschap. Hij legde uit dat de eed en het verbond van het priesterschap een wederzijdse belofte van God en de mens zijn en dat we door het priesterschap God en andere mensen kunnen dienen. Ik wil me er goed op voorbereiden.'

Gezinsgebed en schriftstudie zijn belangrijke manieren om je voor te bereiden. Elke morgen maken de ouders de kinderen wakker en komen ze allemaal bijeen op het ouderlijk bed. Daar zingen ze een lofzang, knielen en bidden ze, en lezen ze om de beurt voor uit de Schriften voordat ze gaan ontbijten en zich klaarmaken om naar school te gaan. Ze bespreken samen de beginselen in de Schriften.

'Het is best moeilijk om iedereen zo vroeg op te laten staan', zegt hun moeder. 'Maar sinds we elke ochtend de Schriften

Abel is zich aan het voorbereiden op het Aäronisch priesterschap en Camila is onlangs gedoopt en bevestigd. Links: met hun ouders, oma en tweelingzusjes. Onder: op Camila's schriftenfoedraal is een afbeelding van de Limatempel geborduurd.

Boven: 'Op de gezinsavond zingen we liederen, lezen we schriftteksten, bidden we en hebben we activiteiten en wat lekkers', zegt Camila. Onder: 'Als ik diaken ben, kan ik de mensen in mijn wijk het avondmaal bedienen', zegt Abel. 'Het wordt geweldig om het priesterschap te dragen.'

bestuderen, begrijpen de kinderen ze beter. Toen we dat nog niet deden, hadden we het gevoel dat we onze

kinderen zonder bescherming naar school stuurden. Maar nu gaan ze beter voorbereid de wereld in. Wij hopen dat ze in de loop van de dag nog denken aan iets waar we over gelezen hebben.'

Camila en Abel bereiden zich ook voor door naar het jeugdwerk te gaan, te vasten, tiende te betalen en notities te maken tijdens uitzendingen van algemene conferentiebijeenkomsten. Ze nemen hun Schriften mee naar de kerk. Ze hebben met het hele gezin de acht uur durende reis naar de Limatempel (Peru) gemaakt. De kinderen blijven op het tempel terrein terwijl hun ouders in de tempel zijn.

Praten met de bisschop heeft ook geholpen. 'Toen ik met de bisschop sprak, zei hij dat ik mijn hemelse Vader moest vragen of ik me moest laten dopen', zegt Camila. Dus heb ik gebeden en het aan God gevraagd, en Hij zei ja. Ik voelde zijn antwoord van binnen.'

Abel heeft een gesprek met de bisschop gehad over het Aäronisch priesterschap. 'Ik ben dankbaar voor mijn bisschop en de andere leiders die mij helpen', zegt hij. Abel en zijn familie zijn onlangs naar Perspectief op het priesterschap geweest. Alle jongens die dat jaar twaalf werden, waren uitgenodigd om samen met hun ouders en andere gezinsleden het programma bij te wonen. Ze luisterden naar toespraken en getuigenissen van leiders, leerkrachten en enkele jongens. Abel en enkele vrienden

zongen voor de aanwezigen 'Een jongeman, goed voorbereid' (*Kinderliedjes*, p. 88), een liedje over het priesterschap. De ouders gaven hun zoons een brief om ze aan te moedigen in hun voorbereiding. 'Ik voelde de Geest', zegt Abel.

Camila en Abel vinden alle voorbereidingen de moeite waard. 'Toen mijn vader mij doopte was ik blij', zegt Camila. Toen hij me de gave van de Heilige Geest gaf, voelde ik me net alsof ik in de tempel was. De Heilige Geest geeft me een vredig gevoel en helpt me om dichterbij God te komen. Hij zorgt er ook voor dat ik weet wat goed en wat kwaad is.'

De Heilige Geest heeft Camila laatst geholpen om een belangrijke beslissing over haar normen te nemen. 'Ik wilde dansen voor een opvoering, maar de kostuums van alle meisjes waren erg kort', zegt ze. Ik besprak het met mijn moeder en ze zei dat ik erover moest bidden en dan het goede kiezen. Ik dacht er lang over na en besprak het met mijn danslerares. Zij zei dat ik een langere rok mocht dragen en mijn oma maakte er een voor me. Bij het dansen was ik blij en ik voelde dat de Heilige Geest bij me was. Ik was het enige meisje dat een langere rok droeg, maar niemand lachte me uit. Sommige vriendinnen van me zeiden dat ze van me leerden.

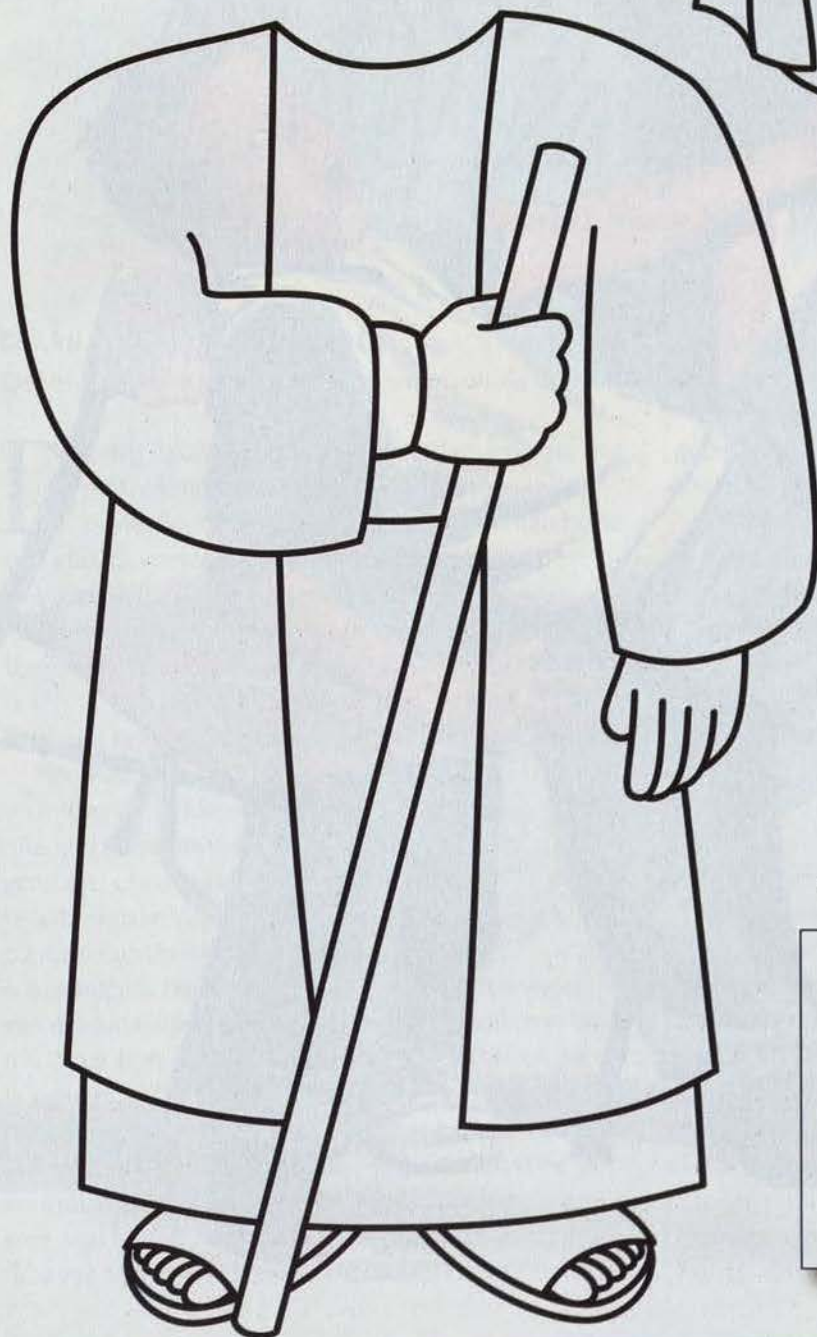
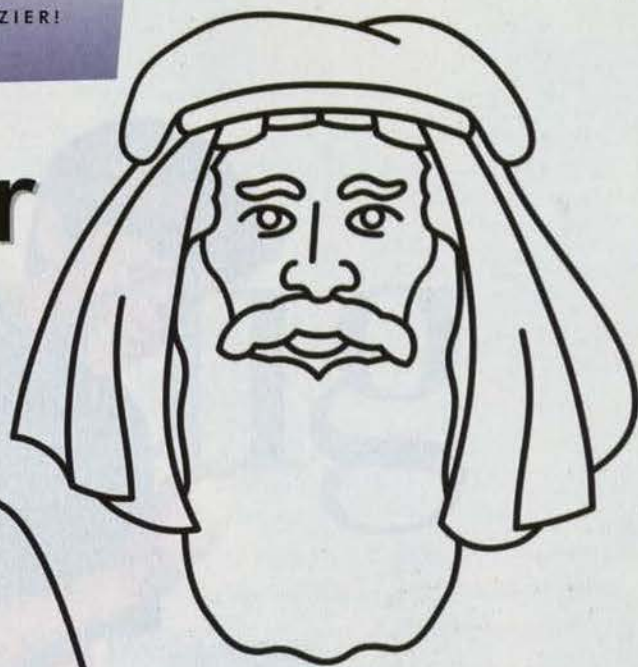
Abel en Camila hebben ontdekt dat ze zich door hun voorbereiding op de doop en bevestiging en het priesterschap ook voorbereiden op andere belangrijke gebeurtenissen in hun leven. Ze zien ernaar uit om op zending te gaan, te trouwen in de tempel, ouders te worden en zich dienstbaar te maken in de kerk.

'Ik wil goede beslissingen nemen omdat ik van mijn hemelse Vader houd', zegt Abel. ●

Marvin K. Gardner is lid van de wijk Battle Creek 7 in de ring Pleasant Grove-Oost (Utah).

VEEL PLEZIER!

Schriftfiguur

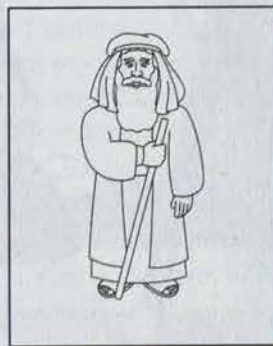
Bij het navertellen van verhalen uit de Schriften kan deze figuur elke willekeurige man uit de Schriften voorstellen, bijvoorbeeld Noach, Petrus of Lehi. Je kunt de figuur op stevig papier plakken, kunt hem kleuren, uitknippen, er een poppetje op

een stokje, een flanelbordfiguur of een papieren zakfiguur van maken. Maak er meer dan één en kleur de haren en kleding verschillend. ●

NB: als je deze pagina's niet uit dit tijdschrift wilt halen, dan kun je de activiteit ook kopiëren of overtrekken. Of ga op het internet naar www.lds.org. Klik voor Nederlands op de wereldkaart.

Poppetje op een stokje

Flanelbordfiguur

Papieren zakfiguur

ILLUSTRATES PAUL MANN

Moedig zijn

'Weest sterk en moedig, en doe het' (1 Kronieken 28:20)

CHARMAYNE GUBLER WARNOCK

Gebaseerd op een voorval in het leven van de auteur

De dag dat ik op school ziek werd en overgaf, was mijn ellendigste dag. Maar het was ook mijn beste dag. Want die dag werd Rosella mijn beste vriendin. Ik voelde me ziek en stom, en ze kwam gewoon op me af, pakte wat papieren handdoekjes en hielp me om de vloer schoon te maken. Toen ik zei dat ze dat niet hoefde te doen, zei ze: 'O, ik word later dokter en ik vind dit helemaal niet erg.' Na school liep ze mee naar huis.

Het leek wel of Rosella nergens bang voor was. Ze redde eens een slang die niet giftig was van jongens die het dier gemeen behandelden. Ze droeg de slang helemaal naar huis om hem daar een plekje te geven tussen de struiken in haar achtertuin. Ik bleef maar naar de zwarte kraalooigjes van de slang kijken en me afvragen of hij haar zou bijten. Maar Rosella leek zich er helemaal niet druk om te maken.

Op een dag zaten Rosella en ik naast elkaar tijdens de muziekles. We waren liedjes aan het oefenen voor de voorjaarsopvoering toen de intercom kraakte en de stem van het schoolhoofd de muziekleraar vroeg om naar zijn kantoor te komen. De leraar zei dat iedereen

zich moest gedragen. Hij zei dat hij snel weer terug zou zijn, maar het duurde heel lang.

Enkele jongens in de klas begonnen papiertjes te gooien naar de prullenbak aan de andere kant van het lokaal. Al gauw lag de vloer vol papier.

Een van de jongens die papier aan het gooien was, keek naar een jongen die Alan heet en zei: 'Alan, kijk nou eens wat een rommel je hebt gemaakt. Je kunt dat papier beter opruimen.'

Alan had helemaal geen papier gegooid, maar sprak de ander niet tegen. Hij knikte, stond op en begon het papier op te ruimen. Dat duurde erg lang, want hij pakte maar één stukje tegelijk op. Alan had een scheve bril en zijn haar stond in plukken overeind. Er was iets misgegaan bij zijn geboorte waardoor hij niet genoeg zuurstof had gekregen. Daardoor was leren erg moeilijk voor hem. Soms struikelde hij of maakte hij fouten. Maar hij wilde graag vriendschap sluiten met iedereen en glimlachte veel.

Toen Alan al het papier had opgeruimd, liep hij terug naar zijn plaats. De andere jongens grijsden allemaal. Toen Alan zich omdraaide om te gaan zitten, trok een van hen zijn stoel onder hem uit. Alan kwam hard op de grond terecht. Je kon zien dat het zeer deed want de tranen sprongen in zijn ogen. Maar toen de jongens

'Is er moed voor nodig om pal te staan? Uiteraard. Kun je die moed verzamelen? Natuurlijk. Vraag [...] je hemelse Vader [de kracht] om die zwakheid te overwinnen.'

Bisschop H. David Burton, presiderende bisschop, 'Pal staan', *Liahona*, januari 2002, pp. 75-76.

allemaal begonnen te lachen, probeerde Alan ook te lachen.

Voordat ik door had wat er gebeurde, stond Rosella op. Ze marcheerde door het lokaal, ging voor de jongens staan en keek ze streng aan. Toen strekte ze haar hand uit en hielp Alan op zijn stoel. De hele klas hield zijn adem in. Ze vroeg Alan of hij zich bezeerd had en hij schudde zijn hoofd. Toen zette ze haar handen op haar heupen. 'Gemeen doen tegen mensen om grappig te zijn, is laf', zei ze tegen de jongens.

Ze keken haar zwijgend aan. Ze klonk niet gemeen of boos, maar iedereen wist dat ze het meende.

Toen draaide Rosella zich om en liep terug naar haar plaats. Het was doodstil in de klas. Ik vroeg me af wat de jongens zouden doen. Meestal vonden ze het niet prettig als iemand zei wat ze moesten doen, vooral als het een meisje was. Ik hoopte maar dat de leraar terug zou komen voor er nog wat gebeurde. Maar toen keek een van de jongens Alan aan en zei: 'Het spijt me dat we je stoel hebben weggetrokken.'

Alan legde zijn handen over elkaar en er verscheen een grote glimlach op zijn gezicht. 'Geeft niet. Ik heb vrienden.' Hij keek naar Rosella.

Op dat moment kwam de leraar binnen. Niemand zei iets over het papier en de les ging verder zoals altijd. Toen Rosella haar muziekpapier pakte, zag ik dat haar handen beefden, hoewel haar gezichtsuitdrukking kalm was.

De klas begon te repeteren. Ik kon de piano horen spelen en de leerlingen zingen, maar ik dacht aan Rosella. Ik dacht eraan hoe ze voor Alan op was gekomen hoewel ze zelf waarschijnlijk bang was. Ik keek naar Rosella die zat te zingen en keek toen naar Alan. En toen begreep ik het: moedig zijn betekent niet dat je niet bang bent. Moedig zijn betekent dat je het goede doet ook al ben je bang. ●

Charmayne Gubler Warnock is lid van de wijk Alpine 5 in de ring Alpine-West (Utah).

Het doel van de zustershulpvereniging

Kies onder gebed de teksten en leringen uit deze boodschap die aansluiten bij

de behoeften van de zusters die u bezoekt. Vertel over uw ervaringen met dit onderwerp en geef uw getuigenis. Nodig de zusters die u bezoekt uit om dat ook te doen.

Waarom de ZHV?

De zegeningen van de ZHV: De zustershulpvereniging staat, als de organisatie van de Heer voor de zusters in de kerk, onder leiding van de priesterschap. *Het doel van de zustershulpvereniging is: de priesterschapsleiders helpen bij de verwezenlijking van de zending van de kerk, en de zusters en hun gezin bewegen tot Christus te komen.* De zustershulpvereniging moedigt de zusters en hun gezin aan alle belangrijke priesterschapsverordeningen te ontvangen, de daarbij behorende verbonden na te komen en in aanmerking te komen voor de verhoging en het eeuwige leven.

De volgende doelen ondersteunen het hoofddoel van de zustershulpvereniging:

1. Het geloof in de Heer Jezus Christus vergroten en de leringen van het koninkrijk van God overdragen.
2. De goddelijke waarde van elke zuster tot zijn recht laten komen.
3. Naasteliefde beoefenen en zorg dragen voor de behoeftigen.
4. Het gezin versterken en beschermen.
5. Elke zuster helpen en steunen.

6. Zorgen dat de zusters volledig deelhebben aan de zegeningen van het priesterschap.

President Joseph F. Smith (1838–1918): 'Deze organisatie is op last van God opgericht, door Hem goedgekeurd en ingesteld, door God verordineerd om zich in te zetten voor de verlossing van de ziel van de mensen (...). Maak van de [ZHV] de beste, voornaamste, meest hoogstaande en diepzinnigste organisatie in de wereld. U bent geroepen door de stem van de profeet van God om de grootste en de beste, de reinste en meest toegewijde aan het goede te zijn.' (*Leringen van kerkpresidenten: Joseph F. Smith* [1998], p. 184.)

Bonnie D. Parkin, algemeen ZHV-presidente: 'Wij hebben een organisatie gekregen om ons geloof in de Heer Jezus Christus te vergroten, zijn liefde te voelen, en die liefde aan alle mensen te bieden. De zustershulpvereniging is die organisatie.' ('Transforming Transitions', in *The Rock of Our Redeemer: Talks from the 2002 BYU Women's Conference* [2003], p. 45.)

Eliza R. Snow (1804–1887), voormalig algemeen ZHV-presidente: 'Wat is het doel van de zustershulpvereniging? Ik zou zeggen: goed te doen, alles in het werk te stellen om goed te doen, niet alleen verlichting brengen aan de armen, maar ook zielen te redden. Met een gezamenlijke inspanning bereiken we

ontelbare malen meer dan wij als individu uit alle macht zouden kunnen.' ('Female Relief Society', *Deseret Evening News*, 18 april 1868, p. 2.)

Wat voor zegeningen krijgt u door bij de ZHV te horen?

Anne C. Pingree, tweede raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium: 'Als de zusters van de zustershulpvereniging hun "oog alleen op de ere Gods" hebben gericht (IV 4:5), [kunnen] zij overvloedig geestelijk begrip [...] krijgen en elkaar in hun geestelijke kracht laten delen. (...) De band tussen verbondsvrouwen in de zustershulpvereniging [kan] onze levensreis [...] verlichten, verlevendigen en verrijken, omdat wij elkaar kunnen leren hoe we de Heer op de eerste plaats in ons hart en ons leven kunnen zetten.' ('In het licht van de Heer wandelen', *Liabona*, november 2004, pp. 112–113.)

President Gordon B. Hinckley: 'Mijn dierbare vriendinnen van de zustershulpvereniging, wat uw omstandigheden ook zijn, mogen de vensters van de hemel geopend worden en mogen er zegeningen op u worden uitgestort. Ik hoop dat u met liefde voor elkaar door het leven zult gaan. Ik hoop dat u de mensen zult helpen die zware lasten te dragen hebben. Ik hoop dat u de wereld licht en schoonheid zult brengen.' (Zie 'Aan de vrouwen van de kerk', *Liabona*, november 2003, p. 115.) ■

Een blijde vergadering van zusters

In de ZHV-bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven leren zusters uit de hele wereld hoe ze hun hart en thuis met naastenliefde kunnen vullen.

LILIAN DELONG
Algemeen ZHV-bestuur

In Lutsk (Oekraïne) verwarmt een oven het keukentje waar zestien zusters bijeen zijn gekomen om koekjes en cakes te bakken. De oven staat op de grond en de zusters zitten vlakbij — niet alleen vanwege de warmte van de oven maar ook de warmte van het samenzijn. Ze noemen het 'zustersavond', een blijde vergadering die u waarschijnlijk beter kent als de bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven.

Er is veel gelach, omhelzingen en zelfs dansen. Deze zusters zingen altijd samen lofzangen om hun liefde voor de lofzangen van de kerk te tonen. De zusters die ver weg wonen, zingen gewoon door als ze voor hun drie uur durende reis in de bus stappen.

Wat een heerlijk voorbeeld van de manier waarop deze bijeenkomsten aantonen wat president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, heeft gezegd over de ZHV, namelijk dat het een plek is om te leren, dienen en met elkaar om te gaan.¹

Het lijkt ook te passen in het plaatje dat zuster Bonnie D. Parkin, algemeen ZHV-presidente, schildert van deze bijeenkomsten, namelijk dat er 'handen en harten samengebonden worden in een veilige, ontspannen en prettige omgeving'.

Zuster Parkin legt uit: 'Vrouwen van alle leeftijden en uit alle lagen van de bevolking kunnen zich betrokken voelen als ze deelnemen aan activiteiten die geestelijke kracht of het aanleren van vaardigheden bevorderen, het gezin sterken en naastenliefde betonen door middel van dienstbaarheid. Bij die bijeenkomsten worden de zusterschapsbanden gesterkt, worden banden gesmeed met nieuwe en minderactieve leden, en zijn er volop gelegenheden om zendingswerk te doen.'

Leren

Omdat het programma van de bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk

leven flexibel is, kunnen de zusters samen praten en leren, ongeacht hun situatie of leeftijd.

In de regenwouden van zuidoostelijk Nigeria kwamen jongevrouwen en ZHV-zusters in felgekleurde kleding en hoofdtoeien op het terrein van een eenvoudig kerkje bij elkaar om naaipatronen te leren maken. De ZHV-zusters gingen rond de tafel staan. Ze luisterden aandachtig naar de jongevrouwen die lieten zien hoe je lege cementzakken kunt gebruiken als patroonpapier. Toen ze hun naaipatronen hadden getekend en hun stof hadden geknipt, gingen ze om de beurt aan een trapnaaimachine zitten om hun kledingstuk in elkaar te zetten.

Hulpvaardigheid

In de wijk Juneau 2, ring Juneau (Alaska), hebben de zusters nog een gevoel van verbondenheid zelfs al wonen ze erg ver van elkaar. Op de eerste zondag van de maand vraagt ZHV-presidiumlid Sandy Perkins: 'Hoe kunnen we de gemeenschap het licht van het evangelie brengen?' Ze beantwoordt haar eigen vraag door de volgende verrijkbingsbijeenkomst te beschrijven. Het ZHV-presidium heeft een forum van leiders uit de plaatselijke gemeenschap uitgenodigd die een handvol

aan diensten en liefdadigheidsinitiatieven uit de omgeving vertegenwoordigen en hun noden uitleggen aan de zusters. Zuster Perkins legt uit: 'Wij hopen dat wij onze invloed in deze plaats kunnen uitbreiden door ons licht met anderen te delen.'

Omgang

De bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven is een uitstekende gelegenheid om met elkaar om te gaan en de zusterschapsbanden te smeden die nodig zijn om leden van de zustershulpvereniging en bezoeksters een gevoel van betrokkenheid te geven. Een goed voorbeeld is een verrijkbingsbijeenkomst in Benidorm (Spanje). Benidorm is een kustplaats waar voortdurend toeristen komen en gaan. Op een avond komen er zusters uit Ecuador, Peru, Colombia, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, Engeland, Schotland en Spanje bijeen voor een verrijkbingsbijeenkomst. Dit keer leren de zusters uit Zwitserland de anderen hoe ze verschillende soorten wenskaarten kunnen maken. Omdat het een eenvoudig ontwerp was dat men

Links: zusters in Lutsjk (Oekraïne) genieten van de warmte van het samenzijn voor de bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven. Boven: zusters in Nigeria leren naaipatronen voor blouses en jurken maken.

FOTO'S MET DANK VAN LILIAN DELONG, BEHALVE WAAR ANDERS AANGEGEVEN. LINKS: FOTO BLOEM © DYNAMIC GRAPHICS, INC.; RECHTS: FOTO BLOEM © PHOTOSRN

makkelijk onder de knie krijgt, is er veel gelegenheid om te praten en vriendschapsbanden te sterken.

Al samenwerkend overwinnen de vriendelijkheid en oprechtheid van de zusters al gauw alle taalbarrières. De zendelingzusters hebben onderzoeksters meegenomen die opgewekt met anderen praten. Als deze onderzoeksters op zondag weer naar de kleine gemeente komen, hebben ze al het gevoel bij de groep te horen.

Het is een eenvoudige activiteit, maar op deze bijeenkomst worden de doelen van leren, dienen en met elkaar omgaan bereikt. Sommige zusters dachten misschien: Ik hoef niet te gaan. Ik heb meer dan genoeg wenskaarten. Maar de wenskaarten zijn slechts een klein deel van wat men uit deze verrijdingsbijeenkomst haalt. Soms wonen we een bijeenkomst bij om er iets uit te halen. En anderen keren gaan we om anderen iets te geven, al is het maar een luisterend oor, een bemoeiend woord of een vriendschappelijk welkom.

Ga naar de ZHV

In de huidige maatschappij hebben steeds meer vrouwen een baan. Andere ZHV-leden steken als alleenstaande ouder veel tijd in hun gezin, moeten lang reizen om met de heiligen te vergaderen, of hebben moeite met de financiële gevolgen van het reizen en vergaderen. Voor sommigen kan het een moeilijke keuze zijn of ze wel of niet deelnemen aan de verrijdingsbijeenkomsten. Een alleenstaande moeder met zeven kinderen die bovendien een voltijdstudie volgde, antwoordde op de vraag wat een goede reden voor haar zou zijn om de verrijdingsbijeenkomst bij te

Maria Jasmine Juan (midden) als zendelinge.

wonen: 'Ik zou de belofte moeten krijgen dat het mijn gezin tot zegen zal zijn.'

Die belofte is er. Zuster Parkin heeft gezegd: 'Ga naar de ZHV! Dan zal in uw gezin liefde heersen; u en uw gezin zullen gevoed en versterkt worden.'²

Die uitnodiging geldt voor u allen, voor alle vrouwen.

Een van de zusters die besloten hebben om naar de ZHV te gaan, is Maria Jasmine Juan, die in Manila woont, ver weg van haar familie. 'Ik was erg eenzaam en miste mijn moeder', zegt ze. 'Ik wist dat het allemaal goed zou komen als ik naar de ZHV ging. Toen de zusters mij welkom heetten op de verrijdingsbijeenkomst, besepte ik dat er een hele kamer vol "moeders" was.'

BLIJVENDE GRONDGEDACHTEN

'Ik ben van mening dat de vier grote blijvende grondgedachten van de [zustersbulpvereniging] zijn: ten eerste is het een zusterschap die door God is gesticht. Twee: het is een organisatie die primair tot doel heeft anderen te dienen. Haar motto is: "De liefde verwaart nimmermeer." Vier: het is een platform waar vrouwen elkaar beter leren kennen en eeuwige vriendschappen sluiten.'

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, 'Door de hemel gezonden', Liahona, november 2002, p. 111.

In de ZHV vind je een veilige plek om te vertellen over uw vreugde en uw verdriet, een plek waar praten en lachen de vriendschapsbanden sterkt, en een prettige plek waar bezoekers hartelijk welkom worden geheten. Ga naar de ZHV en maak deel uit van de organisatie die de Heer voor de vrouwen heeft gesticht. Net als de oven in dat kleine keukentje in de Oekraïne zal de bijeenkomst ter verrijking van het persoonlijk en huiselijk leven eerst uw hart en dan uw thuis verwarmen. ■

Lilian DeLong is lid van de wijk South Weber 1 in de ring South Weber (Utah).

NOTEN

1. Zie 'Door de hemel gezonden', Liahona, november 2002, p. 111.
2. 'Hoe is de ZHV u tot zegen?' Liahona, november 2004, p. 35.

IEDEREEN ERBIJ BETREKKEN

Heb je weleens het gevoel gehad dat je er niet bij hoorde? Of heb je wel eens iemand gekend die er niet echt bij hoorde en door anderen werd genegeerd? Of het nu op school, in de kerk of ergens anders is gebeurd, de meeste mensen hebben zich ooit weleens zo gevoeld.

Hier volgen enkele tips van jongeren in de wijk Handen uit de ring Stockholm (Zweden) om te leren omgaan met het gevoel dat je ergens buiten staat en om anderen te helpen zich welkom te voelen.

Je betrokken voelen

- * Bedenk altijd dat het niet de moeite waard is je normen te verlagen om bij de groep te kunnen horen.
- * Uitgesloten worden doet pijn, maar word niet boos en koester geen wrok, want dan voel je je nog ellendiger.
- * Probeer om te gaan met mensen die je willen aanmoedigen een beter mens te zijn en het evangelie na te leven, en bij wie je je prettig voelt.
- * Leer iets nieuws. Lid worden van een club of een sport leren beoefenen zijn goede manieren om mensen met dezelfde interesses te ontmoeten.
- * Ga naar jongerenactiviteiten van de kerk en doe enthousiast mee.
- * Probeer eens wat tijd door te brengen met je familie. Soms zijn de beste vrienden thuis te vinden.
- * Doe je uiterste best om een goed mens te zijn. Dan

krijg je vrienden die je om die reden waarderen.

- * Blijf niet wachten tot iemand vraagt of je vrienden wilt worden. Neem zelf initiatief en wees een vriend voor andere mensen.

Andere mensen erbij betrekken

- * Stap op school of in de kerk op mensen af die nieuw zijn en maak een praatje. Stel ze voor aan mensen met aansluitende interesses.
- * Nodig iemand die vrienden nodig heeft uit voor een school- of kerkactiviteit.
- * Zeg er wat van als iemand anderen expres niet welkom laat voelen. Wees een voorbeeld van iemand die anderen erbij betreft en hen liefheeft.
- * Ga eens naast iemand zitten die alleen is, of nodig hem of haar uit om bij jou en je vrienden te komen zitten. Vraag eens hoe het met hem of haar gaat.
- * Als je niet goed weet hoe je iemand moet helpen, bid er dan over. Onze hemelse Vader weet precies wat iemand nodig heeft en kan jou helpen om hem of haar te helpen? Let op de influisteringen van de Geest die jou vertelt wat je moet doen of waarschuwt wat je niet moet doen.
- * Als je naar een dansavond gaat, vraag dan iemand ten dans die nog niet gedanst heeft.
- * Soms is het moeilijk om op anderen af te stappen en ze te helpen, maar probeer het toch eens. ■

Een les die MIJN LEVEN VERANDERDE

Leden over de hele wereld hebben gereageerd op de oproep voor verhalen over lessen die mensen tot zegen zijn geweest. Hieronder staan slechts enkele reacties die we hebben ontvangen. Wij hopen dat u erdoor geïnspireerd zult worden, of herinnerd aan lessen die u zelf hebt gehad, en dat ze u zullen helpen in uw taak als leerkracht.

Bakstenen

Al vroeg in ons huwelijk moesten mijn man en ik verhuizen voor zijn studie. In onze nieuwe wijk werkte ik nauw samen met een vrouw die ik bot en onattent vond. Omdat ik behoefte had aan medelijden, beklagde ik me tegen mijn man dat zo'n vrouw een leidinggevende functie in de wijk bekleedde. Maar in plaats van de verwachte woorden van medelijden te spreken, gaf mijn man mij een informele maar waardevolle les in het belang van liefde en tolerantie.

In de kerk werken we allemaal samen aan de opbouw van Gods koninkrijk, zei hij. Hij vergeleek de individuele leden met bakstenen. Maar geen van ons 'bakstenen' is volmaakt. Bij nadere bestudering blijkt ieder onvolkomenheden te hebben — een groef hier, een kuiltje daar. Als we zij aan zij worden gelegd met andere bakstenen, gebeurt het zelden dat we perfect aansluiten. Er zijn altijd wel spleten of bobbels waar de onvolkomenheden van de anderen in contact komen met de onze. Zonder de 'specie' van liefde, tolerantie, geduld en vergevingsgezindheid lopen onze pogingen om het koninkrijk op te bouwen op niets uit.

Naarmate ons gezin zich uitbreidde en ik meer ervaring opdeed in de opbouw van het koninkrijk, heb ik vaker nagedacht over deze eenvoudige les. Ik bedenk dan dat ik zelf de plicht heb om meer naastenliefde te betrachten in

mijn omgang met anderen. En wat mijn eigen tekortkomingen betreft waardeer ik hen meer die gul zijn in het aanbrengen van 'specie' in hun omgang met mij.

Lee Ann Fairbanks, wijk Moses Lake 10, ring Moses Lake (Washington)

Ik wist dat hij het wist

Mijn eerste zondag in de kerk was begin 1995. Ik had mijn hele leven lang het weekend doorgebracht in stadions en sportzalen. Ik ben gek op sport! Ik studeerde zelfs aan een sportacademie. Maar in januari 1995 kwam ik in contact met De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. De zendelingzusters nodigden me uit om naar de kerk te gaan. En ik ging.

Het was vasten-en-getuigenisdienst. Ik zat in een grote houten kerkbank met een zendelingzuster links en een rechts van mij. Maar ik zag uitsluitend onbekende gezichten, hoorde onbekende muziek, in een dienst die mij onbekend voorkwam met voor mij onbekende woorden. Ik had nog nooit van het avondmaal genomen en maakte me druk over de vraag of ik me wel op de juiste wijze zou gedragen. Ik voelde me helemaal niet op mijn gemak. Ik zei tegen mezelf: 'Op een gegeven moment is het voorbij en dan ga ik weg en kom nooit meer terug.' Maar de dienst

eindigde met de mededeling dat iedereen in de kapel moest blijven voor een les door zendingspresident Charles W. Dahlquist II, die nu algemeen jongemannenpresident is. De meeste mensen, onder wie de zusterszendingen, bleven dus zitten, en ik kon daardoor niet onopvallend wegslopen zoals ik van plan was geweest. Daar ik de moed niet had om de zendingen te vertellen hoe naar ik me voelde, besloot ik het maar uit te houden.

President Dahlquist ging voor de klas staan. Zijn eerste vraag was wat we zouden doen met een goed boek dat we net hadden uitgelezen. Mijn antwoord luidde: 'Het nog een keer lezen, aanbevelen aan anderen, of het aan iemand cadeau geven.'

Hij sprak over het Boek van Mormon en nog enkele andere onderwerpen. Maar er gebeurde

iets merkwaardigs. Plotseling wist ik dat alles wat hij zei waar was. Ik wist dat hij nog meer wist dat ook waar was. Ik wist dat ik wilde weten wat hij wist. Ik wist dat ik dat als een anker in mijn leven wilde hebben. Het is moeilijk om te beschrijven wat ik meemaakte. Ik wist gewoon dat hij het wist.

Ik wierp steelse blikken in het rond om te zien of iemand iets bijzonders had gemerkt, want ik had de indruk dat er iets geweldigs was gebeurd.

Door die les ging ik weer naar de kerk — steeds weer. Op 2 maart 1996 ben ik gedoopt, ongeveer een jaar na deze ervaring. Ik heb inmiddels vijf geweldige kinderen en een geweldige, eeuwige echtgenoot.

Ik denk vaak vol dankbaarheid aan die les terug.

Barbara Hopf, gemeente Stade, ring Hamburg (Duitsland).

Een getuigenis van de Godheid

De les die de grootste uitwerking op mij heeft gehad, was een jeugdwerkles. Hij was zo lang geleden dat ik me niet eens meer de naam van de

Omdat ik tussen twee zusterszendingen in zat, kon ik niet onopvallend wegslopen zoals ik van plan was. Maar toen gebeurde er iets prachtigs.

Toen ik vijf jaar was, leerde ik van een jeugdwerklerares dat God mijn hemelse Vader was en Jezus Christus mijn Heiland en Verlosser.

leerkracht herinner, maar de les drong zo diep tot mijn ziel door dat ik dat nooit meer ben vergeten.

Toen ik vijf jaar was, leerde ik van een jeugdwerklerares dat God mijn hemelse Vader was en Jezus Christus mijn Heiland en Verlosser. Ik leerde dat Zij alle mensen liefhebben en dat ik met God kon praten wanneer ik dat maar nodig vond omdat Hij altijd naar mijn gebeden

luistert. Mijn geloof groeide, iets in mijn hart groeide, en stukje bij beetje kreeg ik een getuigenis van de Godheid. Met de zuivere bedoelingen van een klein kind begon ik vuriger te bidden, en ik had veel fijne ervaringen met het gebed.

Meer dan een jaar lang ging ik naar de kerk. Toen gebeurde er het een en ander dat het moeilijk maakte om naar de kerk te gaan. Maar ik hield nooit op met bidden.

Toen ik twintig werd, was ik eindelijk in staat om toe te treden tot de kerk. Toen ik werd gedoopt, had ik de oprechte gevoelens van een kind dat tegen zijn Vader zegt: 'Ik kom naar huis.'

Het zaadje was gezaaid in mijn jeugd en het ontsproot toen ik volwassen werd. Ik weet niet of die lerares weet hoezeer ze mij heeft geholpen. Maar door haar les werd mijn ziel veranderd en bleef ik op het juiste pad, zelfs toen ik veertien jaar lang geen contact met de kerk had.

*Estela Santana Lettão Cavalcante,
wijk Praia Grande, ring Praia Grande (Brazilië)*

Bevlekt door zonde

Toen ik meer dan vijftien jaar geleden een lauwermeisje was, had onze ring een jongevrouwenpresidente die voor

mij en veel andere meisjes een echt idool was. Haar prachtige gekrulde bruine haar maakte veel indruk op mij, maar ze was bovendien intelligent en welbespraakt, een geestelijke vrouw, een teruggekeerd zendelinge, en pasgetrouwd. Ze droeg leuke, fatsoenlijke kleding, waarmee ze ons liet zien dat we aantrekkelijk konden zijn zonder onze normen op te geven. Ik herinner me dat zij de personificatie was van elke droom die ik voor mijn eigen toekomst had.

Op een keer sprak zij tijdens een haardvuuravond voor jongevrouwen. Toen we de kapel betraden, zagen we haar prachtige witte trouwjurk op een opvallende plek hangen. Wat is er opwindender dan een trouwjurk als je een meisje van zestien met dromen bent? Ik stelde me voor dat we een haardvuuravond kregen over jongens en onze prachtige toekomst.

Maar toen onze jongevrouwenpresidente begon te spreken, werd mij duidelijk dat dit niet haar bedoeling was. Ze had het over kuisheid en hoe belangrijk het was om zedelijk rein te blijven. Ze stond bij het spreekgestoelte met notities en een pen en sprak met veel nadruk over deze belangrijke zaken.

Plotseling gebeurde het ondenkbare. Onder het spreken maakte ze een abrupt gebaar, waardoor er inkt uit haar vulpen op de trouwjurk kwam. De inkt maakte een grote vlek op de witte stof. We vonden het verschrikkelijk.

Ik herinner me niet precies wat ze daarna zei. Het had iets te maken met onszelf net zo rein en zuiver houden als haar witte jurk, en dat seksuele overtredingen, hoe onbeduidend ze ook lijken, ons net zo zouden bevleken als de inkt die haar jurk had bevlekt. Ik herinner me dat ik *altijd* alleen maar rein en zuiver wilde blijven. Het was een beslissing die ik onbewust al had genomen, maar die nu onuitwisbaar in mijn hart gegrift was.

Toen ze duidelijk had gemaakt hoe belangrijk het was om rein te blijven of te worden, vertelde ze ons dat de inkt onzichtbare inkt uit een feestwinkel was en dat hij over enkele minuten zou verdwijnen. Ze had het nooit eerder geprobeerd, dus we hoopten allemaal dat het zou werken. En het werkte.

Vanaf die dag heeft die aanschouwelijke les een bijzonder plekje in mijn herinnering. Ik wil net zo rein als die witte jurk voor mijn hemelse Vader verschijnen.

Anja Klarin, wijk Borås, ring Göteborg (Zweden)

De kracht en geest van de verzoening

Ik heb altijd geloofd in God, de eeuwige Vader, en zijn Zoon, Jezus Christus. Al sinds mijn jeugd verlangde ik ernaar om nader tot Hen te komen, maar ik wist niet hoe.

In mei 2000 kwam ik voor het eerst in contact met De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik was net zeventien toen ik kennismakte met de zendingen. Ze kwamen bij mijn vriendin aan de deur en zij nodigde mij uit om ook naar ze te luisteren. Na de zendingenlessen en een bezoek aan een avondmaalsdienst lieten mijn vriendin en ik, maar ook mijn vader, moeder en jongere broer, ons dopen.

We werden prettig ontvangen in de wijkorganisaties. Ik was in de jongevrouwen. Ik vond het daar fijn en was gek op onze jongevrouwenpresidente, Maria José, die mij altijd hielp om geestelijk te groeien. Rond de tijd dat ik het jongevrouwenprogramma verliet, werd Maria José mijn zondagsschoollerares.

Op een zondag zei ze dat we de volgende week het zoenoffer van Jezus Christus zouden bestuderen en ze vroeg ons om *Jezus de Christus* van James E. Talmage mee te nemen.

De daaropvolgende zondag zaten we allemaal met ons boek in de klas. Ieder van ons was gevraagd om een deel van het boek te bestuderen en er in de klas over te vertellen. Onze lerares gaf leiding aan het lezen van de teksten en het geven van onze uitleg. De Geest was duidelijk te voelen. Iedereen hilde toen we het over Getsemane en Golgota hadden. Zoiets had ik nog nooit meegemaakt in een evangelieles. Nog nooit had ik zo duidelijk de kracht en de geest van de verzoening gevoeld.

Aan het eind van de les zongen we een lofzang en slo-

ten we af met een eenvoudig gebed. We waren erg ontroerd. Ik ben dankbaar voor de verzoening en het heilsplan. Ik ben vooral dankbaar voor de liefde en de zorg van onze lerares die wilde dat wij zouden voelen dat de Heilige Geest tot ons getuigde van het evangelie en de verzoening. ■

Onze lerares gaf leiding aan het lezen van de teksten en het geven van onze uitleg. De Geest was duidelijk te voelen.

Elaine Cristina Farias de Oliveira, wijk Panatis, ring Natal-Potengi (Brazilië)

Het wezen van de Godheid

Het eerste in een serie artikelen met uitleg van de fundamentele leerstellingen van het herstelde evangelie — leerstellingen die u alleen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aantreft.

Drie afzonderlijke wezens

'Net als de rest van de christelijke wereld,' vervolgt ouderling Oaks, 'geloven wij in een Godheid bestaande uit de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Maar wij getuigen dat die drie leden van de Godheid drie afzonderlijke, onderscheiden wezens zijn. Wij getuigen ook dat God de Vader niet slechts geest

is, maar een verheerlijkte persoon met een tastbaar lichaam, net als zijn herrezen Zoon, Jezus Christus. (...) Veel christenen verwerpen echter het idee van een tastbare, persoonlijke God en een Godheid met drie afzonderlijke wezens. Zij geloven dat God geest is en dat de Godheid slechts uit één God bestaat. Volgens ons zijn deze denkbeelden bewijzen van wat wij de grote afval noemen.'²

Niet lang na de dood van de apostelen die de Heiland in het Nieuwe Testament had, kregen denkbeelden uit de Griekse filosofie vat op de eenvoudige en waardevolle evangelielingen. Tegenstrijdige leringen aangaande het wezen van de Godheid brachten keizer Constantijn er in

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft veel geloofspunten die andere christelijke kerken ook hebben', aldus ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen. 'Maar er zijn verschillen, en dat verklaart waarom wij zendingen naar andere christenen sturen, waarom wij tempels bouwen behalve kerken, en waarom onze geloofsovertuiging ons zo veel geluk en kracht geeft om leven en dood onder ogen te zien.'¹

325 n.C. toe een algemeen kerkelijk concilie te houden in Nicea. De daaruit voortvloeiende geloofsbelijdenis zette het concept van de Godheid als afzonderlijke wezens opzij en verklaarde dat Jezus Christus en de Vader één en dezelfde persoon waren.

‘Er volgden andere concilies’, legt ouderling Oaks uit. ‘En uit andere beslissingen en de geschriften van leden van de staatskerk en filosofen ontstond er een synthese van Griekse filosofie en christelijke leer. (...) De consequenties daarvan zijn nog steeds zichtbaar in de verschillende christelijke stromingen die verklaren dat de Godheid uit één persoon bestaat.’³

De goddelijke waarheid hersteld

De waarheid aangaande het wezen van de Godheid werd in het voorjaar van 1820 hersteld toen Joseph Smith naar het heilige bos ging. Terwijl hij bad, verscheen er een lichtkolom die hij beschreef als ‘de helderheid van de zon overtreffend (...)’. Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen, wier glans en heerlijkheid elke beschrijving tartten, boven mij in de lucht staan. Een van Hen sprak tot mij, mij bij de naam noemend, en zei, wijzend op de ander: *Dit is mijn geliefde Zoon. Hoor Hem!* (Geschiedenis van Joseph Smith 1:16–17.) Joseph kwam door dit visioen onder meer te weten dat God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus afzonderlijke, verheerlijkte personen zijn en dat wij, zoals in de Bijbel staat, geschapen zijn ‘naar Gods beeld’ (Genesis 1:27).

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: ‘De ervaring die Joseph Smith op een voorjaarsdag in 1820 in slechts enkele momenten in het bos opdeed hebben ons meer licht, kennis en begrip gegeven van de persoonlijkheid, de werkelijkheid en het wezen van God en zijn geliefde Zoon dan de mens na eeuwenlang speculeren had bedacht.’⁴

In 1843 heeft Joseph Smith samengevat wat hij uit rechtstreekse openbaring had geleerd over de Godheid: ‘De Vader heeft een lichaam van vlees en beenderen, even tastbaar als dat van de mens; de Zoon eveneens; maar de Heilige Geest heeft geen lichaam van vlees en beenderen, maar is een Persoon van Geest. Ware het niet zo, dan kon de Heilige Geest niet in ons wonen’ (LV 130:22).

Het wezen van de mens

Wij weten niet alleen dat God een verheerlijkt lichaam van vlees en beenderen heeft, maar uit dit

Zoals in de Bijbel staat zijn wij naar ‘het beeld van God’ geschapen.

herstelde begrip van het wezen van God vloeit ook de overtuiging van de heiligen der laatste dagen aangaande ons eigen wezen en potentieel voort. De profeet Joseph Smith heeft eens gezegd: ‘Het eerste beginsel van het evangelie is het karakter van God met zekerheid te kennen (...) en te weten dat Hij eens

een mens was, net als wij. (...) Als u een ladder opklimt, moet u aan de onderkant beginnen en stap voor stap naar boven gaan totdat u de top bereikt; en dat geldt ook voor de beginselen van het evangelie — u moet met het eerste beginnen en doorgaan tot u alle beginselen van de verhoging hebt geleerd. Maar het zal nog lang duren nadat u door de sluiert bent gegaan, voordat u ze hebt geleerd.’⁵

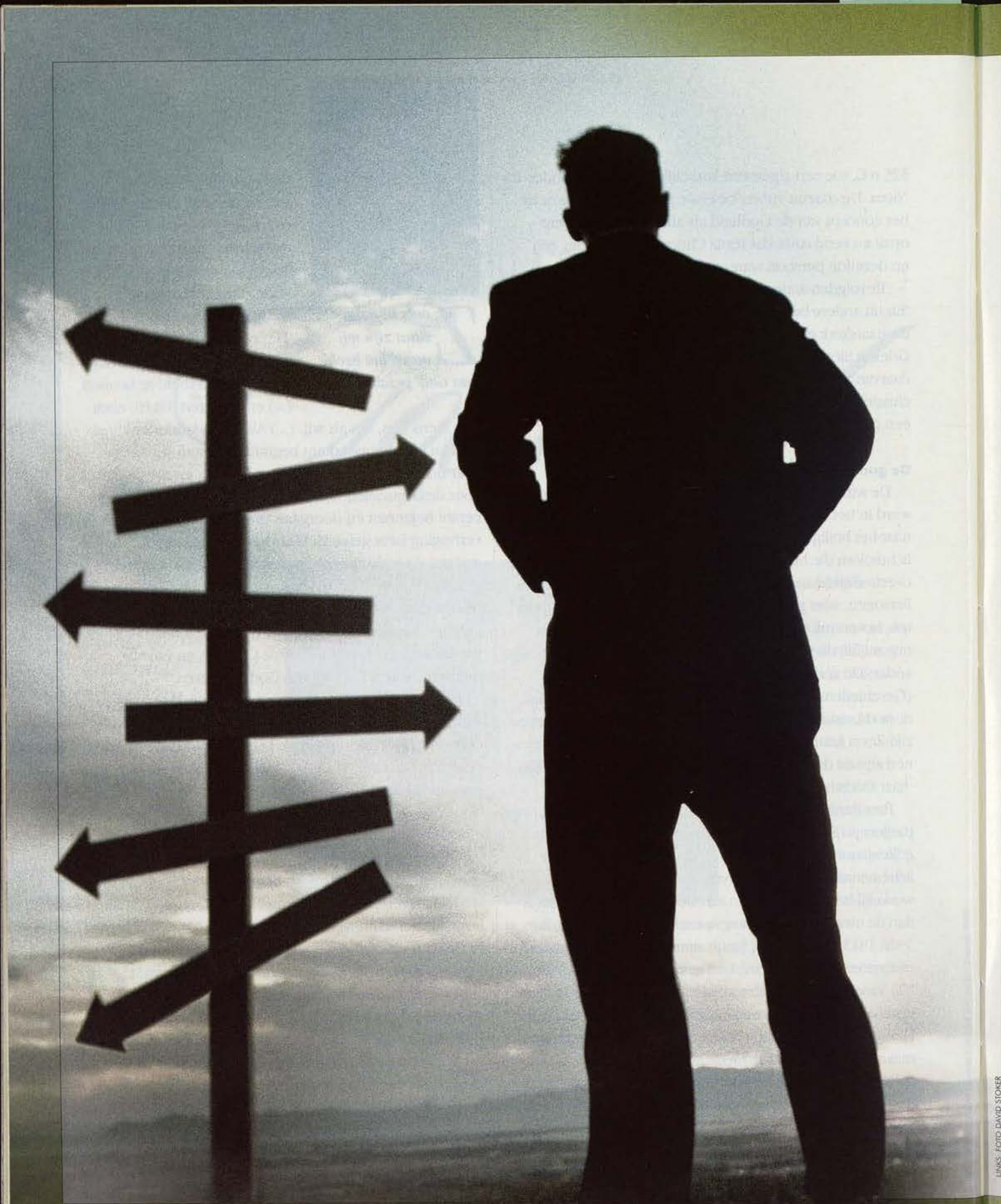
President Joseph F. Smith (1838–1918) heeft eens gezegd: ‘God de eeuwige Vader (...) is de letterlijke Vader van onze Heer en Heiland Jezus Christus, en van alle mensengeesten. (...) Wij zijn Gods kinderen.’⁶

Het geloof dat wij naar het beeld van onze eeuwige Vader zijn geschapen ‘houdt niet in dat wij beweren voldoende geestelijke rijpheid te hebben om God te begrijpen’, aldus ouderling Oaks. ‘Noch vergelijken wij ons onvolmaakte, sterfelijke lichaam met zijn onsterfelijke, verheerlijkte wezen. Maar we kunnen wel de fundamentele dingen begrijpen die Hij aangaande Zichzelf en de andere leden van de Godheid geopenbaard heeft. En die kennis vormt de grondslag voor ons begrip van het doel van dit sterfelijk leven en van onze eeuwige bestemming na dit leven als herrezen wezen.’

‘In de theologie van de herstelde kerk van Jezus Christus is het doel van het sterfelijk leven ons voor te bereiden op het bereiken van onze bestemming als zoons en dochters van God — om te worden als Hij.’⁷ ■

Noten

1. Zie ‘Afval en herstelling’, *De Ster*, juli 1995, pp. 76–79.
2. Zie ‘Afval en herstelling’, *De Ster*, juli 1995, pp. 76–79.
3. Zie ‘Afval en herstelling’, *De Ster*, juli 1995, pp. 76–79.
4. Conference Report, april 1960, p. 82.
5. *History of the Church*, deel 6, pp. 305–307.
6. *Leringen van kerkpresidenten — Joseph F. Smith* (1998), p. 354.
7. Zie ‘Afval en herstelling’, *De Ster*, juli 1995, pp. 76–79.

Verstandig met uw keuzevrijheid omgaan

OUDERLING DONALD L. HALLSTROM

van de Zeventig

Morele keuzevrijheid, het vermogen om zelf te kiezen, neemt een belangrijke plaats in het geluksplan van onze hemelse Vader in. Zoals de Heer tegen Adam heeft gezegd: 'Het is [uw kinderen] gegeven goed van kwaad te onderscheiden; daarom kunnen zij naar eigen believen handelen' (Mozes 6:56).

Als morele keuzevrijheid goed wordt gebruikt, dan stelt dat ons in staat om hindernissen te overwinnen, goddelijke eigenschappen te ontwikkelen en in aanmerking te komen voor het eeuwige leven, 'de grootste van alle gaven Gods' (IV 14:7). Jakob heeft gezegd: 'Bedenkt dat gij vrij zijt om naar eigen inzicht te handelen: om de weg te kiezen van de eeuwigdurende dood of de weg van het eeuwige leven' (2 Nephi 10:23).

Het lijkt zo eenvoudig. Dus waarom nemen we niet voortdurend de juiste beslissingen? Eén reden is dat de consequenties van onze daden niet altijd onmiddellijk zijn, wat vooral moeilijk is in een wereld waarin we geprogrammeerd zijn om snel resultaat te zien. President Spencer W. Kimball (1895–1985) heeft gezegd: 'Als er onmiddellijk pijn en verdriet en totale straf volgden op het doen van kwaad, dan zou niemand ooit een wandaad herhalen. Als vreugde, vrede en beloning onmiddellijk gegeven werden aan hem die het goede deed, dan kon er

geen kwaad bestaan — dan zou iedereen het goede doen, maar niet omdat goed doen juist was. Onze kracht zou niet beproefd worden, we zouden ons karakter niet kunnen ontwikkelen en geen vooruitgang maken in onze vaardigheden; er zou geen keuzevrijheid zijn (...). Er zou ook geen vreugde, succes, opstanding, eeuwig leven of godschap zijn.'¹

Net als wij allen heeft Toshio Kawada uit de wijk Obihiro in de ring Sapporo (Japan) ook cruciale keuzen moeten doen toen hij met de moeilijkheden van het leven werd geconfronteerd. Hij werd in 1972 lid van de kerk en in 1978 werden zijn vrouw, Miyuki, en hij in de Laietempel (Hawaï) aan elkaar verzegeld. Zij hebben twee zoons. Broeder Kawada is president van de gemeente Obihiro geweest, president van het district Kushiro en jarenlang raadgever in het presidium van het zendingsgebied Sapporo.

Meer dan twintig jaar geleden, toen zijn kinderen nog klein waren, werkte broeder Kawada als melkveehouder voor zijn vader. Maar op een dag brandde de grote stal met melkkoeien en al hun apparatuur af. Zijn vader was geruïneerd en ging naar de agrariërsbond om een lening aan te vragen, maar werd afgewezen. Als gevolg daarvan vroegen zijn vader en oudere broer hun faillissement aan. Hoewel hij zelf niet aansprakelijk was, voelde broeder Kawada de morele plicht om te helpen met het terugbetalen van alle schulden.

Als morele keuzevrijheid goed wordt gebruikt, dan stelt dat ons in staat om hindernissen te overwinnen, goddelijke eigenschappen te ontwikkelen en in aanmerking te komen voor het eeuwige leven.

Broeder Kawada dacht over een oplossing voor zijn probleem na en besloot wortels te planten. Hij had al wel aardappelen geteeld, maar wist niet hoe hij wortelen moest telen. Hij zaaide de zadjes en bad vurig dat zijn wortels het goed zouden doen.

Al die tijd was broeder Kawada trouw en actief in de kerk, heiligde hij de sabbatdag en betaalde hij zijn tiende. Als het gezin hun zondagse kleding aandeed en naar de zondagsdiensten ging, werden ze door veel burens bespot. Het was moeilijk om elke week een hele dag niet op de akker te kunnen zijn, vooral in de oogsttijd. En het was niet altijd makkelijk om tiende te betalen, maar ze boden de Heer hun tiende gehoorzaam en blijmoedig aan.

De herfst kwam en broeder Kawada's wortels bleken ongebruikelijk groot en zoet te zijn, met een uitzonderlijke diepe kleur. Hij had een rijke oogst en vroeg de agrariërsbond om hulp, maar ze weigerden zijn wortels via hun distributiesysteem te verkopen. Hij vastte en bad en had de ingeving om in Tokio te proberen een distributeur van agrarische producten te vinden — iets wat zonder aanbevelingen of relaties erg moeilijk is.

Broeder Kawada werd gezegend en vond in Tokio een grote distributeur. Sindsdien heeft hij veel succes gehad en heeft hij alle schulden van zijn vader afbetaald. Nu heeft hij een groot agrarisch bedrijf met veel werknemers en leert hij jonge boeren hoe zij hun bedrijf doeltreffend kunnen organiseren.

Zelfs in uitzonderlijk moeilijke omstandigheden besloot broeder Kawada om de beloften na te komen die hij voor zijn doop-, priesterschap- en tempelverbonden had gedaan. Hoewel het makkelijk zou zijn geweest om redenen te bedenken waarom hij moest werken op de sabbat, of geen tijd had voor kerkfuncties, of geen tiende kon betalen tot zijn schulden waren afgelost, was hij vastbesloten om de opdracht 'zoekt eerst [Gods] Koninkrijk en zijn gerechtigheid' uit te voeren. En toen ondervond hij dat 'dit alles zal u bovendien geschonken worden' (Matteüs 6:33) inderdaad waar is.

Ik heb niet alleen respect voor Toshio Kawada omdat hij moeilijke tijden doorstond en succes kreeg als boer. Ik vind het veel indrukwekkender dat hij moedige keuzen deed in een moeilijke periode, in de wetenschap dat ze misschien geen onmiddellijke beloning zouden opleveren — en misschien wel helemaal geen materiële beloning. Zijn voorbeeld in het rechtschapen gebruik van keuzevrijheid en standvastig vasthouden aan eeuwige beginselen is het navolgen waard. ■

NOOT

1. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, onder redactie van Edward L. Kimball (1982), p. 77.

SABBATSHEILIGING

'Soms wordt sabbatsheiliging gebracht alsof het om opoffering en zelfverloochening gaat, maar dat is niet zo. (...) De sabbat is een heilige dag om gepaste en heilige dingen te

doen. Het is belangrijk om u te ontspannen en niet te werken, maar dat is niet genoeg. De sabbat vraagt om opbouwende gedachten en daden. (...) Om u daaraan te houden, knielt u in gebed, bereidt lessen voor, bestudeert het evangelie, mediteert, bezoekt zieken en behoeftigen, schrijft brieven aan zendelingen, doet een dutje, leest opbouwende lectuur en bezoekt alle bijeenkomsten waar u die dag verwacht wordt.'

President Spencer W. Kimball (1895-1985), zie 'De sabbat — een dag vol heilgenot', *De Ster*, juli 1978, p. 4.

HET GETUIGENIS VAN TOSHIO KAWADA

Ten tijde van ons huwelijk besloten mijn vrouw en ik om de sabbat te heiligen, ook al waren we boer. Ik herinner me een boodschap van het Eerste Presidium van de hand van president Spencer W. Kimball uit 1978. Hij vertelde dat hij zich verheugde als hij op zondag machines stil zag staan op akkers. Hij zei dat sabbatsheiliging een uiting was van het geloof van een heilige der laatste dagen. (Zie 'De sabbat — een dag vol heilgenot', *De Ster*, juli 1978, p. 1.)

Destijds deelden we machines met andere boeren. Als je samenwerkt met anderen, is het moeilijk om te zeggen dat je op de sabbat niet werkt. Dus hielden we ermee op gezamenlijk machines te gebruiken en hielden we op met de aardappelteelt.

Roepingen

Ik was ook gemeentepresident. Als ik op zondag niet naar de kerk ging, kon ik mijn taken niet uitvoeren. Soms stond ik 's ochtends om drie uur op, melkte de koeien, voerde het vee, en ging naar de kerk, hield gesprekken en kwam om vijf uur 's middags weer thuis. Daarna melkte ik de koeien nog eens. Tegen de tijd dat ik alles af had, was het tien uur 's avonds. Ik herinner me dat er dagen waren dat ik verzuchtte: 'Eindelijk klaar!'

Opoffering voor sabbatsheiliging

Soms werkten we 's zaterdags tot middernacht om de sabbat niet te ontheiligen. Dan gingen we de volgende dag naar de kerk zonder erg veel slaap te hebben gekregen. Op een keer kwamen we thuis uit de kerk en zagen dat een koe vast was komen te zitten in de afrastering van de wei en was doodgegaan. En enkele keren dat we miljoenen yen aan schade leden omdat ons hooi op de sabbat in de regen had gelegen. We wisten dat dit soort ongelukken ons niet overkwam omdat het zondag was. Als je je om dergelijke zaken druk maakt, ben je nooit in staat om de sabbat te heiligen. Er kunnen altijd ongelukken gebeuren.

Geloof en volharding

Toen de stal afbrandde en we ons vee verloren, zeiden sommige mensen: 'Ongelooflijk dat jullie dat doorstonden.' We zeiden dat we het alleen maar op die manier konden doorstaan. We maakten ons alleen maar druk over de sabbat heiligen en over ons verdriet heenkomen. We geloofden dat God over ons waakte en ons zegende.

Wortels telen

We zaaiden met groot succes wortels. Eindelijk kwam er wat orde in ons leven. Voor wortels maakte het niet uit of het regende of we elke zondag weg waren. We konden zelfs beslissen wat we deden. We

konden makkelijker elke roeping vervullen waartoe we geroepen werden.

In onze branche maken we veel gebruik van deeltijdarbeiders. Als we het erg druk hebben, stellen onze werknemers voor om op zondag te werken. Ik zeg hun dat we niet op zondag werken. Zodra ze dat weten, werken ze hard en nemen ze nauwelijks dagen vrij. Op zondag brengen de jongere arbeiders de dag door met hun kinderen terwijl de oudere arbeiders op bezoek gaan bij hun kleinkinderen.

Onze dankbaarheid tegenover de Heer

We hebben het altijd belangrijk gevonden om Gods geboden te gehoorzamen. We zijn standvastig gebleven in onze beslissing om de sabbatdag te heiligen. Omdat we deden wat we konden, leerden onze kinderen dat God bestaat en dat Hij ons zegent. Onze kinderen horen dat echt en onthouden het.

Toen onze oudste zoon op zending was in het zendingsgebied Fukuoka werd hij vaak met de volgende woorden geïntroduceerd door de zendingspresident: 'De vader van ouderling Kawada is opgehouden met de aardappelteelt zodat hij de sabbat kon heiligen. In zo'n gezin is ouderling Kawada opgegroeid.'

Wij zijn blij als we onze kinderen zien. Ze gaan naar de kerk. Ze hebben een zending vervuld en zijn in de tempel gehuwd. Wij zijn onze hemelse Vader dankbaar. Hij kent ons en heeft ons gezegend. ■

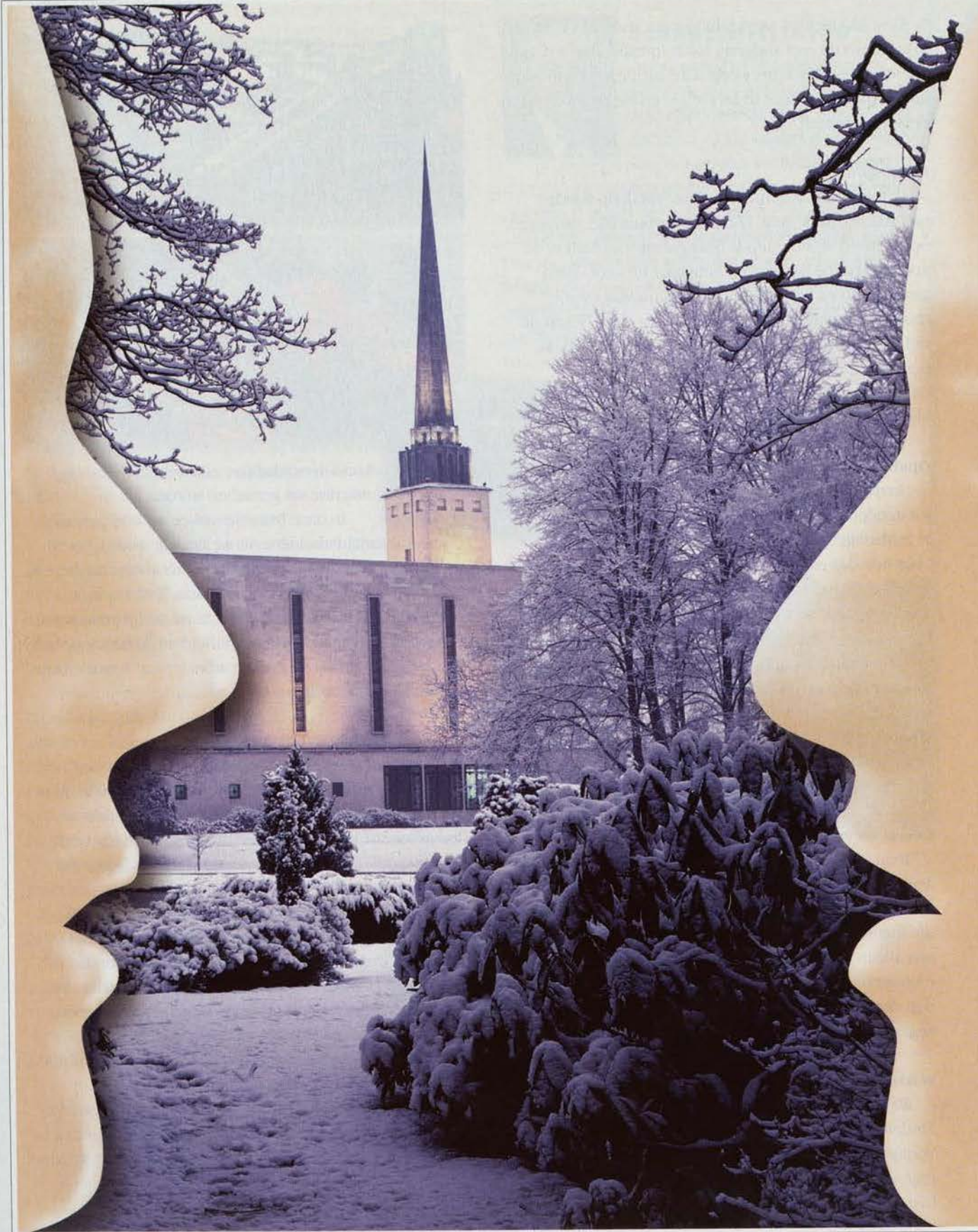

FOTO: LONGENTVELL (INGELAND) / MARK HENDERSON

Over de tempel spreken

SHANNA BUTLER
Kerkelijke tijdschriften

Ik slikte eens flink toen ik op het punt stond mijn vader te vertellen dat ik in de tempel zou trouwen — ik slikte waarschijnlijk harder dan mijn aanstaande man toen hij mijn vader om mijn hand vroeg. Mijn vader is een goed mens, maar heeft een ander geloof. Ik had hem al vaak gezegd dat als ik zou trouwen, het in de tempel zou zijn. Hij leek daar nooit door van streek te zijn geraakt, maar ik wist niet of hij gekwetst of boos zou zijn als het écht ging gebeuren en hij niet bij het huwelijk van zijn enige kind kon zijn.

Gelukkig was mijn vader meer bezorgd om mijn geluk dan zijn toegang tot de tempel. Hij was dus begripvol, maar er waren ook mensen die niet begrepen waarom de kerk zo 'streng' was.

En die mensen zijn niet de enigen met vragen over de tempel. Velen denken dat de kerk geheimzinnig doet over de tempel. Maar dat wat de profeten hebben gezegd, is waar: *de tempel is heilig, niet geheimzinnig!*¹

Hoewel we niet in detail moeten bespreken wat er in de tempel gebeurt, zijn er wel bepaalde dingen die we kunnen zeggen tegen mensen met vragen zoals 'Wat doe je in de tempel?' en 'Waarom mag ik de tempel

niet in?' Hier volgen enkele vragen die men zou kunnen stellen en wat gepaste informatie die je kunt geven aan hen die iets willen weten over tempels van de heiligen der laatste dagen.

'Waarom heeft jouw kerk tempels?'

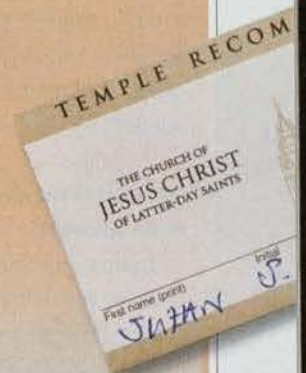
Door de eeuwen heen heeft de Heer zijn volk altijd geboden om tempels te bouwen.² Toen de kerk werd hersteld, gebood de Heer de profeet Joseph Smith om tempels te bouwen. De tempel is het huis des Heren.³ In de tempel worden gewijde handelingen verricht die nergens anders op aarde kunnen worden gedaan — alleen maar in deze gewijde gebouwen.⁴

Tempels zijn kerkleden dierbaar en heilig omdat de gewijde handelingen die daar verricht worden hen voorbereiden op hun terugkeer naar God, waar zij voor eeuwig met hun familie herenigd worden.

'Waarom mag ik niet naar binnen?'

Omdat de tempel een gewijde plek is waar heilige verbonden worden gesloten, moet ieder die er binnengaat een kerklid zijn dat daar geestelijk op is voorbereid en zich aan de kernormen houdt.

Toen ik mijn vader moest vertellen dat ik in de tempel zou trouwen, beseftte ik hoe moeilijk het moest zijn om iemand over de tempel te vertellen. Hoewel wij niet in detail moeten treden als we vertellen wat er in de tempel gebeurt, zijn er wel hele goede antwoorden die we mensen met vragen kunnen geven.

VOORBEREIDING OP DE TEMPEL

'Aangezien een tempel heilig is, vraagt de Heer om die te beschermen voor ontbeiliging. Wie er

binnegaat, is bereid om zich goed op dat voorrecht voor te bereiden. Die voorbereiding vereist moeite op diverse gebieden. Ik berinner me dat ik als kleine jongen al tegen mijn ouders zei dat ik naar de universiteit wilde. Ze zeiden dat het mogelijk was, maar alleen als ik hard werkte op school en voldeed aan alle toelatingseisen van de universiteit. Wij moeten ons ook voorbereiden om in aanmerking te komen voor toelating tot de tempel. Wij bereiden ons er lichamelijk, intellectueel en geestelijk op voor.'

Ouderling Russell M. Nelson van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Prepare for Blessings of the Temple', *Ensign*, maart 2002, p. 18-19.

Elke volwassene die minstens een jaar lid van de kerk is en die waardig is om van zijn bisschop of gemeentepresident een tempelaanbeveling te krijgen, mag de tempel in. Waardig zijn om de tempel te mogen betreden houdt onder meer in een kuis leven te leiden, eerlijk te zijn, de gezondheidswet van de kerk na te leven, en tiende en andere gaven te betalen.

'Wat doen kerkleden eigenlijk in de tempel?'

In de tempel nemen kerkleden deel aan gewijde ceremonies, zoals het eeuwig huwelijk, waarbij man en vrouw zowel voor dit leven als voor de eeuwigheid aan elkaar worden verbonden. De tempel is bovendien een plek om te leren en te aanbidden. Leden sluiten er verbonden om de Heer Jezus Christus te dienen. Bovendien verrichten zij gewijde handelingen, zoals de doop en de bevestiging, voor hen die zijn overleden zonder het evangelie van Jezus Christus te hebben kunnen aanvaarden. Al het werk in de tempel wordt door vrijwilligers gedaan.

'Waarom gaan kerkleden met een koffertje of tas naar de tempel?'

In de tempel verwisselen kerkleden hun dagelijkse kleding voor ingetogen, eenvoudige, witte kleding. Wit is een symbool van reinheid en eerbied. En die tempelkleding nemen ze in een tas mee naar de tempel.

'Hoe ziet de tempel er van binnen uit?'

Vlak voordat een tempel wordt ingewijd, worden er open dagen gehouden waarbij bezoekers door de tempel mogen wandelen om het interieur te bekijken. Tempels zijn fraai ingericht en worden bijzonder goed schoon gehouden. Er zijn kamers voor concrete doeleinden, zoals huwelijksceremonies. Er is soms een bezoekerscentrum en ook het tempelterrein is meestal open voor het

publiek. Foto's van tempelinterieurs zijn te vinden in de twee publicaties die in de laatste aflevering van dit artikel worden genoemd.

Als je de openingstijden of het adres van een tempel in jouw omgeving wilt nakijken, ga dan naar www.lds.org/temples. Wil je artikelen over tempels opzoeken, ga dan naar de online kerktijdschriften op www.lds.org en klik op 'Gospel Library'.

'Hoe kom ik meer te weten?'

Kijk voor meer informatie die je aan anderen kunt geven op www.lds.org/temples. Daar vind je meer informatie over de geschiedenis en het doel van tempels, antwoorden op veel gestelde vragen en over het verband tussen familiehistorisch werk en tempelwerk.

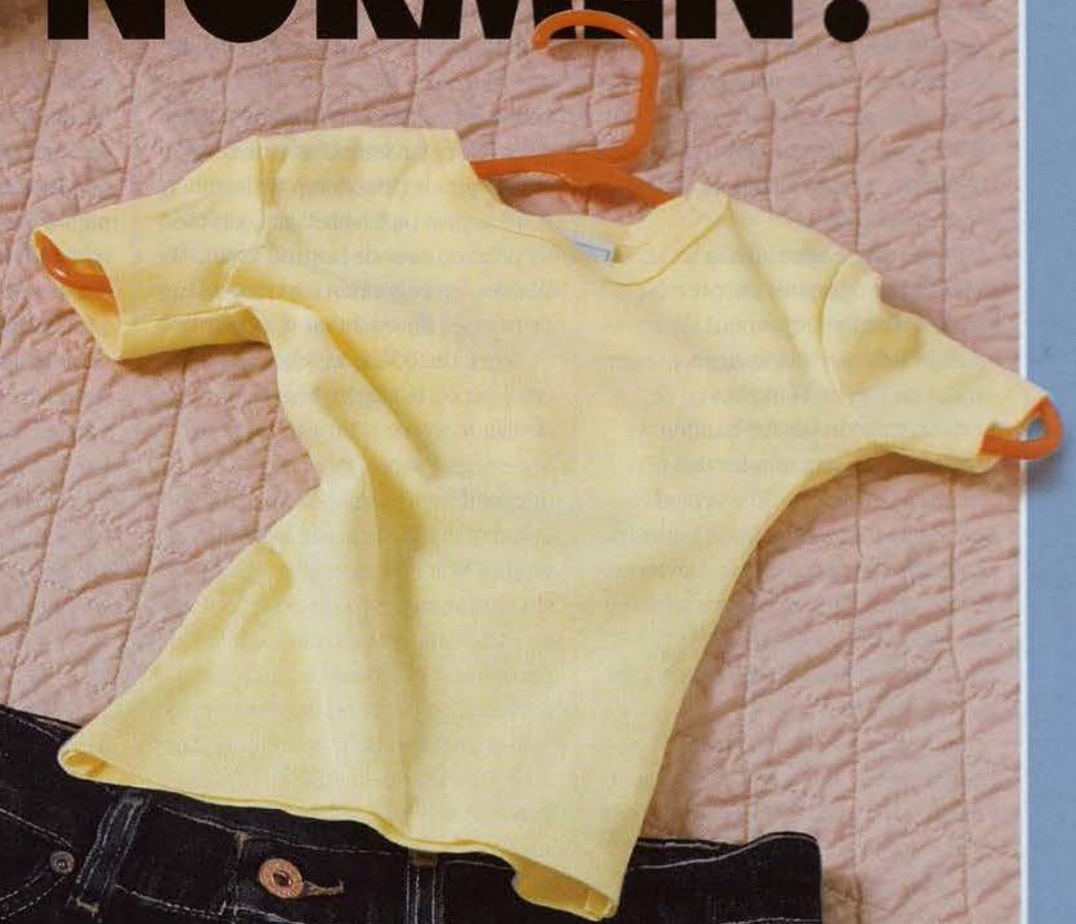
Wil je nog meer hulp bij het beantwoorden van vragen over de tempel, lees dan *Tempels van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen* (artikelnummer 31138 120) of *Voorbereiding op de heilige tempel* (36793 120). De Engelstalige versie van *Voorbereiding op de heilige tempel* [*Preparing to Enter the Holy Temple*] vind je ook op www.lds.org. Klik achtereenvolgens op 'Gospel Library', 'Church Publications', 'Curriculum' en 'Optional Courses'. ■

NOTEN

1. Zie David O. McKay, 'The Purpose of Temples', *Ensign*, januari 1972, p. 38.
2. Zie 1 Kronieken 22; Ezra 3-6; Zacharia 6:13; 2 Nephi 5:16; Helaman 3:14.
3. Zie IV 88:119; 97:12, 15. Voor meer informatie over de geschiedenis en het doel van tempels, zie Boyd K. Packer, 'De heilige tempel', *De Ster*, juni 1992, p. 14.
4. Zie IV 124:37-40.

KRIMPEN JE NORMEN?

ALS HET TE STRAK, TE KORT OF TE ONTHULLEND
IS, PAST HET NIET IN DE KERKNORMEN
REK JE NORMEN NIET OP OM IN DIE
VAN DE WERELD TE PASSEN.

(Zie Voor de kracht van de jeugd, pp. 14–16.)

We konden nergens landen

Kenneth B. Smith

In januari 1951 woonden we in Fairbanks (Alaska), krap 160 km ten zuiden van de poolcirkel. Ik was piloot in dienst van de Amerikaanse luchtmacht en had bevel gekregen om naar Nome (Alaska) te vliegen en daar twee weken lang vracht naar verschillende locaties te vliegen.

In de winter heeft Alaska zo kort daglicht dat operaties die overdag moeten worden uitgevoerd slechts in weinige uren gedaan kunnen worden omdat de zon niet lang boven de horizon staat. In januari hadden we midden op de dag minder dan één uur daglicht. Ik leverde vracht af bij een kleine buitenpost in de buurt van Gambell, een dorpje op St. Lawrence Island, vlakbij het Siberische schiereiland Tsjokotsji en ongeveer 320 kilometer van Nome, aan de andere kant van de Beringzee.

St. Lawrence Island had destijds geen vliegveld, dus gebruikten we een bevroren meer vlakbij de kust. Het was veilig om een volgeladen C47 vrachtvliegtuig te landen op het 48 centimeter dikke ijs van het meer. Maar er was geen verlichting, dus moesten we onze aankomst voor zonsopgang rond half twaalf 's morgens plannen en ons vertrek vóór zonsondergang om half één, een uur later.

De weerman had me verzekerd dat het weer de hele dag goed zou zijn, dus besloot ik iets minder dan de maximale hoeveelheid brandstof mee te nemen om de manschappen in Gambell 450 kilo vracht te brengen.

Onze brandstof was voldoende om naar Gambell en weer terug naar Nome te vliegen en voldoende reserve over te houden voor een half uur vliegen.

We vertrokken om tien uur 's morgens. We zagen enkele sterren door de verspreide bewolking. We kwamen volgens plan bij Gambell aan, net toen de poolzon over de horizon kwam. We landden en begonnen tot vreugde van de troepen de vracht uit te laden.

Tegen de tijd dat we klaar waren om weer op te stijgen, begon het al donker te worden. En vlak nadat we opgestegen waren, kregen we een dringend bericht van het weerstation in Gambell met de mededeling om het weer in Nome na te vragen. Tijdens de vlucht namen we via de radio contact op met Nome en vernamen dat er een poolsneeuwstorm aankwam. Ze verwachtten op de grond binnen een uur wolken met een zicht van minder dan anderhalve kilometer. De luchthaven in Nome had geen systeem dat ons in staat stelde om op de radar af te gaan bij het landen. Onder dergelijke omstandigheden werd de luchthaven gesloten voor binnenkomende vliegtuigen. Met slechts een half uur vliegen aan reservebrandstof zouden we geen alternatieve luchthaven kunnen bereiken. En met een grote storm zouden er in het noorden van Alaska sowieso geen luchthavens zijn waar we konden landen.

Het behoeft geen uitleg dat onze situatie precair was. Omdat de buitentemperatuur min veertig graden

Celsius was, met windstoten van 55 kilometer per uur, zou uit het vliegtuig springen met een parachute een bijna onmiddellijke dood betekenen.

Ik had als kind geleerd om mijn gebeden te zeggen, en had dat altijd dagelijks gedaan, maar ik had de hulp van de Heer nog nooit zo hard nodig gehad als die dag. Ik vroeg mijn hemelse Vader om mij te vertellen wat ik moest doen. Ik had een vrouw en drie kinderen in Fairbanks, en mijn copiloot en derde bemanningslid hadden ook een gezin. We wisten dat we onze gezinsleden nooit meer zouden zien als onze hemelse Vader ons niet hielp. Nadat ik er tijdens de vlucht meer dan een uur over had gebeden, had ik het gevoel dat ik ergens in de buurt van de luchthaven van Nome moest landen zodat iemand ons misschien kon vinden als we een noodlanding overleefden.

De radiopost in Nome had Alaskan Air Command op de hoogte gesteld van onze noodsituatie en een dringende vraag van ze gekregen over mijn plannen.

Toen ik Nome mededeelde dat ik daar zou landen, antwoordden ze meteen dat dit onder de heersende weersomstandigheden onmogelijk was. Maar ze boden geen alternatief.

Toen we Nome naderden, zei ik tegen degene die de radio bediende dat we net zo vaak laag aan zouden komen vliegen als onze brandstof toeliet om te zien of we een opening in de wolken konden vinden. We deden dat drie keer en zagen alleen maar verblindende sneeuw. Bij de vierde keer zag ik een fractie van een seconde een rood licht. En toen we onze minimumhoogte bereikten, zag ik een fractie van een seconde een wit licht voor me — net lang

genoeg om te bepalen waar ik het had gezien. Ik was er redelijk zeker van dat ik boven de luchthaven vloog, maar wist niet precies waar.

Ik wist dat het nu of nooit was. Ik verwachtte een klap en misschien een explosie te horen. Maar in plaats daarvan landde het vliegtuig middenop de landingsbaan en kwam zonder problemen tot stilstand.

De kans op zo'n landing was astronomisch klein. Ik had dat vliegtuig zonder hulp van de Heer onmoge-

lijk op die manier kunnen landen. Hoe hielp Hij mij? Allereerst vertelde Hij me waar ik moest proberen te lan-

den, ondanks de protesten op de grond. Ten tweede leidde Hij mij, op een manier die mij onbekend is, naar die landingsbaan.

Ik heb een getuigenis van de kracht van het gebed. Niets is onmogelijk voor de Heer. Ik weet dat Hij ons zal helpen als wij Hem oprecht zoeken en ernaar streven om zijn leringen te gehoorzamen. ■

Kenneth B. Smith is lid van de wijk Morningside 5 in de ring St. George-Morningside (Utah).

We vlogen drie keer laag aan om te zien of we een opening in de wolken konden vinden. We zagen alleen maar verblindende sneeuw.

Een geschenk voor mijn vader

Silvia Girard

Toen ik nog maar een meisje van twee was, overleed mijn vader bij een tragisch ongeluk. Ik had een zus van zeven een broer van zes. Het leven werd voor mijn moeder erg zwaar, want zij werd nu geconfronteerd met een leven waarin ze alleen voor haar drie kleine kinderen moest zorgen. Om de een of andere reden besloot ze om mij te vertellen dat papa op een lange reis was gegaan. Misschien was ze zo verdrietig dat ze niet de moed had om me de waarheid te zeggen.

Dus bleef ik wachten tot ik hem weerzag en zijn lieve stem hoorde en door hem werd omhelsd. Op mijn verjaardag wachtte ik altijd op hem. Met Kerstmis wachtte ik altijd op hem.

En toen hoorde ik op een dag de waarheid van een leeftijdgenootje in de buurt. Ik was er kapot van. Ik heb er zo om gehuild. Ik begon me meer dan voorheen bewust te worden van andere kinderen die hun vader nog wél hadden. Het leek zo wreed.

De jaren gingen voorbij en ik werd gedoopt als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Ik trouwde met een fijne man die geen lid van de kerk was. Maar hij kreeg een getuigenis en besloot zich te laten dopen.

Door ons lidmaatschap in de kerk kregen we een heerlijke zegening. We

kwamen erachter dat familiebanden voor eeuwig kunnen zijn. En dat een schakel in onze familieketen die er los bijhangt, weer bij de rest van de familie gevoegd kan worden. Door tempelverordeningen kon er een plaatsvervangende doop voor mijn vader gedaan worden en konden we hem laten verzegelen aan zijn ouders.

En ik kon aan hem verzegeld worden.

Mijn man is gedoopt voor mijn vader en we hebben alle benodigde tempelverordeningen laten verrichten. De

Geest des Heren bracht ons grote vreugde. Het verdriet dat ik als kind had meegemaakt leek in het niet te vallen bij deze grote vreugde en zegen. Weten dat familiebanden eeuwig kunnen zijn, betekende meer voor me dan alle kerstfeesten of verjaardagen die mijn vader en ik anders samen hadden kunnen doorbrengen.

Nu is mijn vader verzegeld aan zijn ouders en zijn zij op hun beurt verzegeld aan hun ouders. Omdat ik hier zelf zo veel vreugde uit heb geput, besteed ik een groot deel van mijn tijd aan mijn familiegeschiedenis zodat ik ertoe bij kan dragen dat familieleden met elkaar verbonden worden. Tempelwerk brengt ons de heerlijkste zegeningen. ■

Silvia Girard is lid van de wijk Spencer 5 in de ring Magna-Midden (Utah).

Doe de deur niet open!

Janet Dunne

Het was een ijskoude avond en er viel een dik pak sneeuw. Ik was thuis, waar het warm en veilig was. En onze drie kinderen waren vast in slaap. Mijn man was naar een bisschapsvergadering in de kerk, ongeveer acht kilometer verderop. Rond half negen 's avonds werd er op de deur geklopt. Meteen kreeg ik sterk het gevoel dat ik de deur niet open moest doen. Die zekerheid — die waarschuwing voor gevaar — had ik nog nooit zo sterk gevoeld.

Daarom was ik dan ook stomverbaasd toen ik mijn zwagers stem hoorde toen ik vroeg wie daar was. De enige broer van mijn man, Michael, een lid van de kerk, woonde 110 kilometer bij ons vandaan. We hadden een bijzonder goede relatie met hem en het was dan ook niet verbazend dat hij op bezoek kwam, en misschien wel verwachtte een paar dagen te kunnen logeren, zoals hij al zo vaak had gedaan. Het was zelfs niet verbazend dat hij niet had gebeld, want de telefoonlijnen deden het niet vanwege het weer. Ik had me veilig en opgelucht moeten voelen en het zou heel gewoon zijn geweest als ik hem op die koude winteravond binnen had gevraagd.

Ik kon niet begrijpen waarom ik zulke sterke gevoelens had of waarom ik hem vroeg om naar de kerk te gaan waar mijn man was. Na

een stilte vol verbazing legde mijn zwager op nogal vreemde wijze uit dat hij met de trein was gekomen, een bus naar ons huis had genomen, en dat het pak sneeuw inmiddels aardig dik aan het worden was.

Ik kreeg weer een sterk gevoel dat ik de deur niet open moest doen, wat er ook gebeurde. Ik legde rustig uit dat het me speet en herhaalde mijn verzoek aan hem om naar de kerk te gaan waar mijn man was.

De rest van de avond bleef ik nadenken over wat ik had gedaan. Die arme Michael had uren met de trein en de bus gereisd en ik had hem op een koude winteravond weggestuurd. Hoe kon ik zo harteloos zijn? Toch kon ik het krachtige getuigenis dat ik in gevaar was en de deur niet open moest doen niet loochenen.

Het was al laat en ik was bijna in slaap toen mijn man thuiskwam. We bespraken de situatie even en mijn man bevestigde dat zijn broer hem had gevonden en nu beneden sliep. Ik was niet meer bang en had een goede nachtrust.

De volgende ochtend vroeg ik me af hoe ik mijn gedrag kon uitlegen aan Michael. Zou hij boos op me zijn? Ik haalde eens diep adem en ging naar de keuken om het ontbijt te maken. 'Michael, over gisteravond ...', begon ik. Maar ik zweeg toen ik zag dat hij helemaal niet boos was maar glimlachte.

'Ik ben blij dat je ons gisteravond niet binnenliet', zei hij. Tot dat moment had ik geen idee gehad dat hij niet alleen was. Hij vertelde dat hij in de trein een oude schoolmakker, Steve, was tegengekomen en dat het even had geduurd voordat hij beseftte dat Steve high was van drugs. Tegen die tijd had Michael al verteld waar hij heenging. Steve werd gedurende de reis steeds agressiever. Hij legde uit dat hij dringend een slaapplek en geld nodig had. Hij dwong Michael met geweld om hem mee te nemen naar ons huis. Hij had wat mijn zwager alleen maar kon beschrijven als 'uiterst kwade bedoelingen'.

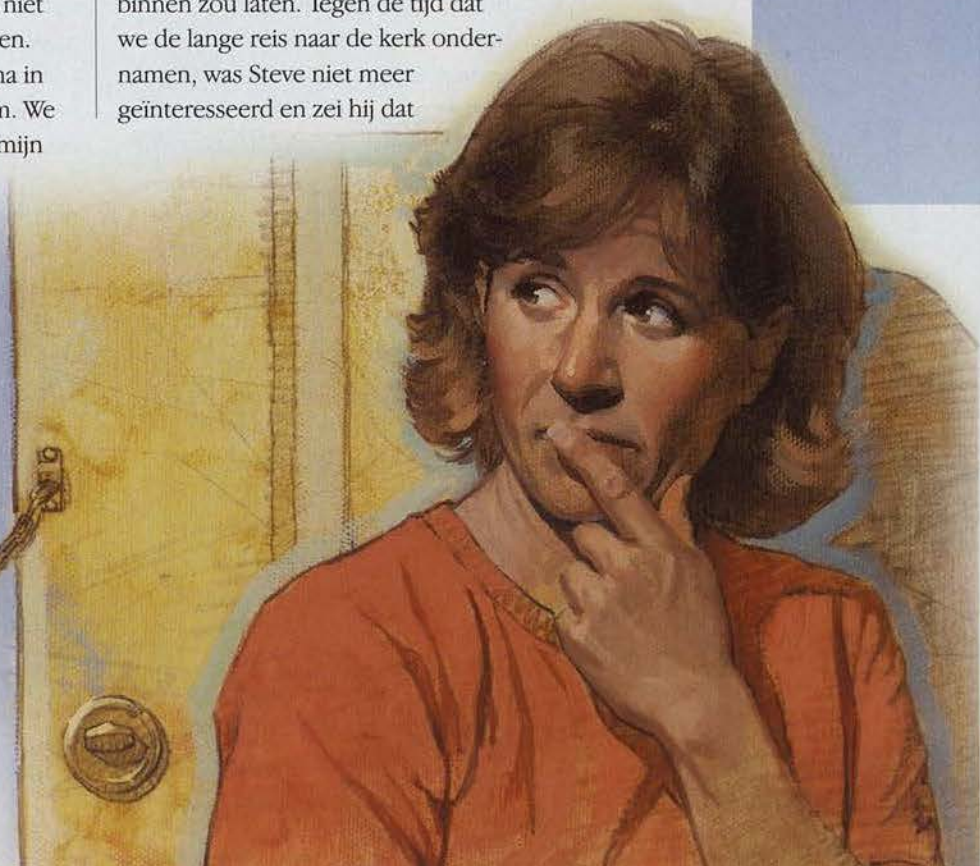
'Dus,' zei Michael, 'stond ik voor de deur in de hoop dat je ons niet binnen zou laten. Tegen de tijd dat we de lange reis naar de kerk ondernamen, was Steve niet meer geïnteresseerd en zei hij dat

hij wel ergens anders op zoek zou gaan naar wat "actie".'

Ik zal nooit weten wat ons gezin of mij misschien zou zijn overkomen op die winteravond. Maar ik zal eeuwig dankbaar zijn dat ik een van de waardevolste lessen op aarde heb geleerd: dat je naar de ingevingen van de Heilige Geest moet luisteren. Zelfs al lijkt het niet logisch, we worden beschermd als we vertrouwen op die stille, zachte stem. ■

Janet Dunne is lid van de wijk Leeds 4 in de ring Leeds (Engeland).

Toen ik de klop op de deur hoorde, kreeg ik meteen sterk het gevoel dat ik de deur niet open moest doen.

ARTIKELEN OVER LEIDERSCHAP GEVRAAGD

Goed leiderschap leert men het beste door verhalen en voorbeelden. Hebt u als leidinggevende wel eens iets geprobeerd dat anderen tot zegen was? Of is een geïnspireerde leidinggevende u tot zegen geweest? Vertel de lezers van de *Liahona* alstublieft over uw ervaringen. Stuur uw ervaringen naar: cur-liahona-imag@ldschurch.org; of naar: Leadership Experiences, *Liahona*, 50 East North Temple Street, Floor 24, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA. Vermeld alstublieft uw naam, adres, telefoonnummer, e-mailadres, wijk en ring (of gemeente en district).

Oplossingen in moeilijke tijden

De *Liabona* is erg bijzonder voor ons omdat we er in moeilijke tijden oplossingen in hebben gevonden. Het is echt een kompas voor ons geweest, net als voor Lehi en zijn familie. Onze dank aan allen die ertoe bijdragen dat wij dit tijdschrift thuis krijgen.

*Francisco de Assis Sousa dos Reis en Martha Rejane Santana de Souza Reis
Gemeente Veneza
Ring Fortaleza-Zuid (Brazilië)*

sterkt ons en stelt ons in staat om de moeilijkheden van de huidige wereld te overwinnen. Er is nu veel kwaad in de wereld, maar er zijn toch mensen die op zoek zijn naar de waarheid. Net als in de tijd van de profeet

Joseph Smith zijn de mensen in de war en willen ze ware leer horen. Dank u voor het geweldige geschenk dat u ons maand in maand uit geeft.

*Félix Omar Sarmiento Parada
Gemeente Capacho Ring
San Cristóbal (Venezuela)*

Liahona sterkt het geloof

De eerste keer dat ik met de *Liabona* in aanraking kwam, nam een vriend — die later mijn echtgenoot werd — een exemplaar voor me mee toen hij van een zending in Argentinië en Chili terugkeerde in de Verenigde Staten. Toen ik zelf later op zending ging naar Chili, hield ik van het tijdschrift en was ik dankbaar dat het er was om het geloof van de leden te helpen sterken. Nu ik op latere leeftijd in Tonga op zending ben, gebruik ik het bij de lessen die ik in de kerk geef. Bedankt voor de *Liabona!*

*Zuster Mary Lou Ellsworth
Zendingsgebied
Nuku'alofa (Tonga)*

Velen zoeken naar de waarheid

Bedankt dat u ons de grote zegen van het evangelie brengt. De *Liabona* bouwt ons op,

Een nieuw begin

Toen mijn vader plotseling overleed, vond ik het moeilijk om mijn verdriet te verwerken. Ik was al zestien jaar lid van de kerk en ik dacht dat ik er wel tegen kon, maar ik had er echt moeite mee.

Ongeveer een maand na mijn vaders overlijden las ik op een avond de *Liabona* van september 2004. Mijn oog viel meteen op 'De dood is een nieuw begin', een artikel van Claudia Yolanda Ortiz Herrera in de rubriek 'Ervaringen van heiligen der laatste dagen'. Haar ervaring lijkt erg op die van mij. En toen ik het artikel drie keer had gelezen, begreep ik heel veel zaken beter en had ik een sterker gevoel van gemoedsrust. Mijn getuigenis dat mijn hemelse Vader en Jezus Christus leven, werd gesterkt. En ik besepte dat de dood echt een nieuw begin is. Ik ben erg dankbaar voor de *Liabona* en voor dat fijne artikel.

*Zullymar Rodríguez Castro
Wijk Costa Hermosa Ring
Barranquilla-Hipodromo (Colombia)*

Wilford Woodruff, Filipe Pistrucci

Toen Wilford Woodruff op 33-jarige leeftijd op zending was in Londen, voldeed hij aan een verzoek van zijn vrouw, Phoebe, om een 'portret te laten maken'. Hij schreef daarover: 'Ik heb de laatste zitting bij meneer Pistrucci gehad voor mijn portret. Hij zegt dat het precies op mij lijkt.' Het portret is onlangs gerestaureerd en is voor zover bekend het oudste portret van Wilford Woodruff.

Adam deed slechts wat hij moest doen. Hij had een goede reden om van die vrucht te nemen, en dat was om de deur open te doen waardoor u en ik en alle andere mensen in deze wereld konden komen. (...) Ik wil hem danken. Ik ben blij dat ik het voorrecht heb om hier te zijn en het sterfelijk leven door te maken. En als ik trouw ben aan de verbonden en verplichtingen die ik als lid van de kerk in Gods koninkrijk heb, zal ik het voorrecht hebben om terug te keren in de tegenwoordigheid van de eeuwige Vader. Zie president Joseph Fielding Smith, 'Adams rol in de totstandkoming van ons sterfelijk bestaan', p. 8.